

2. KNIHA
SAMUELOVA

DAVIDŮV VZESTUP

Ach, jak padli hrdinové!

Saul byl už mrtev, když se David po porážce Amalekitů vrátil do Ciklagu, kde strávil dva dny. Třetího dne dorazil nějaký muž ze Saulova tábora. Měl roztržený oděv a na hlavě hlínu. Přišel k Davidovi, padl na zem a poklonil se. „Odkud jdeš?“ zeptal se David. „Unikl jsem z izraelského tábora,“ zněla odpověď. „Pověz mi, co se stalo?“ ptal se David. „Muži utekli z boje. Mnoho jich padlo a zemřelo. Také Saul a jeho syn Jonatan zemřeli,“ odpověděl muž. „Jak víš, že zemřel Saul a jeho syn Jonatan?“ zeptal se David mladíka, který mu to oznamoval. „Náhodou jsem se ocitl na pohoří Gilboa,“ odpověděl mladík. „Saul se opíral o své kopí, a vtom se k němu blížily vozy a jízda. Rozhlédl se, a když mě uviděl, zavolal na mne. Odpověděl jsem: ‚Ano, pane?‘ Zeptal se mě: ‚Kdo jsi?‘ Odpověděl jsem: ‚Amalekita.‘ A on mi na to řekl: ‚Pojď sem a dobij mě. Smrt mě má ve spárech, ale život mě ještě neopouští.‘ Přistoupil jsem tedy a zabil ho. Bylo mi jasné, že své zranění nepřezijí. Proto jsem mu z hlavy vzal korunu a z paže náramek a přinesl jsem ti to sem, můj pane.“

David vzal své roucho a roztrhl je, stejně jako všichni, kdo byli s ním. Truchlili, naříkali a postili se až do večera kvůli Saulovi a jeho synu Jonatanovi, kvůli Hospodinovu vojsku a kvůli domu izraelskému, že padli mečem. David se mladíka, který mu přinesl tu zprávu, zeptal: „Odkud že jsi?“ Odpověděl: „Jsem syn jednoho amalekitského přistěhovalce.“ David mu na to řekl: „Jak to, že ses nebál vztáhnout ruku, abys usmrtil Hospodinova pomazaného?!“ Pak David zavolal na jednoho z mládenců: „Pojď sem, zabij ho!“ Ten ho zasáhl a on zemřel. Ještě předtím mu David řekl: „Tvá krev na tvou hlavu! Vlastními ústy jsi na sebe řekl: To já jsem usmrtil Hospodinova pomazaného.“

David tehdy nad Saulem a jeho synem Jonatanem zpíval tento žalozpěv:

2. SAMUELOVA 1

18 K vyučování synů judských. Píseň luku. Takto se píše v Knize Upřímného:

- 19 Ach, Izraeli, sláva tvá
probodena je na tvých výšinách!
Jak padli hrdinové!
- 20 Ať se to v Gatu nikdo nedozví,
ať to nezvěstují v aškelonských ulicích,
ať se neradují filistinské dcery,
ať nejásají dcery neobřezaných!
- 21 Svahy Gilboa, ano vy –
deště a rosy buďte zbaveny!
Ať už se nenajde pole úrodné
tam, kde štít hrdinů byl pohaněn,
štít Saulův, již nepomazán olejem!
- 22 Bez krve raněných,
bez tuku udatných
luk Jonatanův se nevracel,
ani meč Saulův, než býval nasycen.
- 23 Saule a Jonatane,
v životě druhové milí,
ve smrti nejste rozloučeni,
nad orly rychlejší, silní nade lvy!
- 24 Dcery izraelské,
nad Saulem plačte –
vzácným šarlatem šatil vás,
šperky ze zlata krásлил vás.
- 25 Jak padli hrdinové uprostřed boje!
Na tvých výšinách proboden Jonatan!
26 Teskním po tobě, Jonatane, bratře –
jak milý jsi mi byl!
Tvá láska ke mně byla divem,
vzácnější byla nad lásku žen.
- 27 Jak padli hrdinové,
zmařena válečná zbroj!

David králem nad Judou

2 Později se David ptal Hospodina: „Mám jít do některého judského města?“ Hospodin mu odpověděl: „Jdi.“ Když se David zeptal: „Kam mám jít?“ odpověděl mu: „Do Hebronu.“ A tak tam David odešel s oběma svými manželkami, Achinoam Jizreelskou a Abigail, vdovou po Nabalovi Karmelském. David vzal s sebou také své muže, každého s jeho rodinou, a usadili se v Hebronu a okolních městech. Tam za ním potom přišli judští muži, aby Davida pomazali za krále nad domem judským.

Když pak bylo Davidovi oznámeno: „Obyvatelé Jábeš-gileádu pohřbili Saula,“ poslal k nim posly se slovy: „Kéž vám Hospodin požehná za to, že jste svému pánu Saulovi prokázali tuto laskavost a pohřbili ho. Kéž i vám nyní Hospodin prokáže laskavost a věrnost. Také já vám prokáži dobrodiní za to, co jste vykonali. Nyní tedy buďte stateční a silní. Váš pán Saul je mrtev, ale judský dům si za svého krále pomazal mne.“

Saulův vojevůdce Abner, syn Nerův, tehdy vzal Saulova syna Iš-bošeta, odvedl ho do Machanajim a prohlásil jej králem Gileádu, Ašerovců, Jizreele, Efraima, Benjamína a celého Izraele. Iš-bošet, syn Saulův, začal kralovat ve věku čtyřiceti let a kraloval dva roky. Davida následoval pouze dům judský. David kraloval nad judským domem v Hebronu sedm let a šest měsíců.

Abner, syn Nerův, vytáhl s vojáky Saulova syna Iš-bošeta z Machanajim do Gibeonu. S Davidovými vojáky pak vytáhl Joáb, syn Ceruji, a setkali se s nimi u Gibeonské nádrže. Jedni zůstali na jedné straně nádrže a druzí na druhé. Tehdy Abner promluvil k Joábovi: „Ať raději předstoupí mládenci a ukáží před námi, co dovedou.“ Joáb odpověděl: „Ať předstoupí.“ Nastoupili tedy, z každé strany ve stejném počtu: dvanáct Benjamínců za Saulova syna Iš-bošeta proti dvanácti Davidovým vojákům. Každý popadl svého protivníka za hlavu a vrazil mu do boku meč, takže padli všichni společně. Proto se tomu místu u Gibeonu říká Chelkat-curim, *Pole břitů*. V urputné bitvě, která se toho dne strhla, pak Davidovi vojáci Abnera a zbytek Izraelců porazili.

Byli tam také tři synové Ceruji: Joáb, Abišaj a Asael. Tento Asael uměl běhat jako divoká gazela. Pustil se za Abnerem, neuhnul napravo ani

20 nalevo, jen za ním. Abner se obrátil: „To jsi ty, Asaeli?“ zavolal. „To jsem,“
 21 odpověděl Asael. „Uhni napravo nebo nalevo,“ přemlouval ho Abner,
 „chop se jednoho z mých mládenců a vezmi si jeho výstroj!“ Asael ho
 22 ale nechtěl nechat být. Abner tedy na Asaela zavolal ještě jednou: „Nech
 mě být, jinak tě srazím k zemi! Jak se pak podívám tvému bratru Joá-
 23 bovi do očí?“ Když ho však stále nechtěl nechat být, Abner ho udeřil
 zadním koncem svého kopí do břicha. Kopí jím projelo naskrz, takže
 tam padl a namísto zemřel. Každý, kdo přišel na místo, kde Asael padl
 a zemřel, se tam zastavil.

24 Potom se za Abnerem pustili Joáb s Abišajem. Když už slunce zapada-
 lo, dorazili k pahorku Ama naproti Giachu cestou ke gibeonské poušti.
 25 Benjamínovci se v jednom šiku shromáždili k Abnerovi na vrchol pa-
 26 horku. Abner pak zavolal na Joába: „To musí meč stále hubit? Copak
 nevíš, že nakonec zbude jen hořkost? Kdy už konečně řekneš svým
 27 mužům, ať přestanou honit své bratry?“ Joáb mu odpověděl: „Jako že
 je živ Hospodin, kdybys nepromluvil, mí muži by nepřestali stíhat své
 28 bratry až do rána!“ Potom Joáb zatroubil na roh a všichni jeho muži
 přestali Izraelce pronásledovat. Boj skončil.

29 Abner pak se svými muži šel celou noc přes pláň Araba, přebrodivi
 30 Jordán, šli celé dopoledne, až přišli do Machanajim. Joáb přestal pro-
 následovat Abnera a shromáždil své vojsko; kromě Asaela scházelo
 31 z Davidových vojáků devatenáct mužů. (Davidovi vojáci ale pobili tři
 32 sta šedesát Benjamínců, kteří byli s Abnerem.) Potom vzali Asaela
 a pohřbili jej v hrobě jeho otce v Betlémě. Joáb pak se svými muži šel
 celou noc, až za svítání dorazili do Hebronu.

1 **3** Boj mezi domem Saulovým a Davidovým byl dlouhý. David byl
 stále silnější, a dům Saulův stále slabší.

2 Davidovi se v Hebronu narodili synové:
 prvorozený byl Amnon z Achinoam Jizreelské;
 3 druhý Kileab z Abigail, vdovy po Nábalu Karmelském;
 třetí Abšalom, syn Maaky, dcery gešurského krále Talmaje;
 4 čtvrtý Adoniáš, syn Chagity;
 pátý Šefatiáš, syn Abitaly;
 5 šestý Jitream, syn Davidovy ženy Egly.

Tito synové se Davidovi narodili v Hebronu.

Abnerův konec

Během boje mezi domem Saulovým a Davidovým získával Abner v Saulově domě stále silnější postavení. Saul míval konkubínu jménem Ricpa, dcera Ajova. Saulův syn Iš-bošet řekl Abnerovi: „Jak to, že žiješ s konkubínou mého otce?“ Tato slova Abnera velmi popudila. „To jsem nějaká judská psí hlava?“ odpověděl. „Doteď jsem domu tvého otce Saula, jeho bratrům i přátelům prokazoval oddanost a nevydal jsem tě do Davidových rukou. A ty mě dnes budeš obviňovat kvůli téhle ženě? Ať mě Bůh potrestá a ještě mi přidá, jestli se k Davidovi nezachovám podle toho, co mu přísahal Hospodin – že království bude odňato domu Saulovu a Davidův trůn bude nastolen nad Izraelem i Judou od Danu až po Beer-šebu!“ Pak už se Iš-bošet neodvážil říct Abnerovi ani slovo – tak se ho bál.

Abner potom vyslal k Davidovi posly se slovy. „Čí je to země? Uzavři se mnou smlouvu, a já ti pomohu obrátit na tvou stranu celý Izrael!“ „Dobře,“ odpověděl David. „Uzavřu s tebou smlouvu. Mám ale jednu podmínku: Neukážeš se přede mnou, dokud sem nepřivedeš Saulovu dceru Míkal. Teprve poté se budeš moci se mnou setkat.“ David pak vyslal posly k Saulovu synu Iš-bošetovi: „Vrať mi mou ženu Míkal, kterou jsem si zasnoubil za stovku filistinských předkožek.“ Iš-bošet ji tedy nechal přivést od jejího manžela Paltiele, syna Lajišova. Její muž ale šel za ní a plakal celou cestu až do Bachurim. Tam mu Abner řekl: „Vrať se zpátky,“ a tak se vrátil.

Mezitím Abner oslovil izraelské starší: „Už dávno jste toužili, aby vaším králem byl David. Teď tedy jedněte, neboť Hospodin řekl o Davidovi: „Skrze Davida vysvobodím svůj lid Izrael z rukou Filistinců i všech ostatních nepřátel.““ Abner si také promluvil s Benjamínci. Potom šel do Hebronu, aby s Davidem probral vše, co Izrael a celý dům Benjamínův považoval za správné.

Když Abner přišel s dvaceti muži za Davidem do Hebronu, David jemu i jeho mužům připravil hostinu. Abner pak Davidovi řekl: „Dovol mi teď jít a shromáždit pro svého krále a pána celý Izrael, aby s tebou uzavřeli smlouvu. Pak budeš kralovat, kdekoli si budeš přát.“ S tím David Abnera propustil a ten odešel v pokoji.

Právě tehdy se Davidovi vojáci s Joábem vrátili z nájezdu se spoustou kořisti. Abner už tehdy nebyl u Davida v Hebronu, protože ho David

23 propustil, a tak odešel v pokoji. Jakmile Joáb se vším svým vojskem
 24 dorazil, bylo mu oznámeno: „Za králem přišel Abner, syn Nerův, ale on
 ho propustil, takže odešel v pokoji.“ Joáb šel za králem: „Co jsi to pro-
 25 vedl? řekl mu. „Vždyť za tebou přišel Abner! Jak to, žeš ho propustil a on
 si jen tak odešel? Znáš přece Abnera, syna Nerova! Přišel tě oklamat –
 chtěl vyzvědět, jak si vedeš; chtěl vyzvědět všechno, co děláš!“

26 Jakmile Joáb od Davida odešel, vyslal posly za Abnerem. Ti ho při-
 27 vedli zpět od studny Sira. David však o tom nevěděl. Když byl Abner
 zpátky v Hebronu, Joáb si ho vzal stranou dovnitř městské brány, aby
 si s ním o samotě promluvil. Tam ho ale ranou do břicha zabil, aby
 28 pomstil krev svého bratra Asaela. Když se o tom doslechl David, prohlá-
 sil: „Já i mé království jsme před Hospodinem navěky nevinní, pokud
 29 jde o krev Abnera, syna Nerova. Ať padne na hlavu Joába a na celý
 jeho otcovský rod! Ať v Joábově domě nikdy neschází muž trpící vý-
 tokem, malomocný, o holi kulhající, padlý mečem nebo nemající na
 30 chleba!“ Tak tedy Joáb a jeho bratr Abišaj zavraždili Abnera za to, že
 zabil jejich bratra Asaela v bitvě u Gibeonu.

31 David pak řekl Joábovi a všemu lidu, který byl s ním: „Roztrhněte
 svá roucha, přepásejte se pytlou a naříkejte nad Abnerem.“ Také
 32 král David kráčel za márami, a když Abnera v Hebronu pochovávali,
 král nad Abnerovým hrobem hlasitě plakal. Také všechen lid plakal.

33 Král tehdy nad Abnerem zpíval tento žalozpěv:

„Měl Abner zemřít jako ničema?
 34 Tvé ruce nebyly spoutány,
 na nohou neměls okovy –
 ranou zlosynů jsi padl!“

35 A lidé ho oplakávali o to víc. Potom všichni chodili za Davidem, aby
 se ještě za světla najedl, ale David přísahal: „Ať mě Bůh potrestá a ještě
 mi přidá, okusím-li chleba nebo cokoli jiného před západem slunce!“
 36 Všechnen lid si toho všiml a líbilo se jim to, tak jako se jim líbilo všechno,
 37 co král dělal. Onoho dne celé vojsko a celý Izrael poznali, že zabití
 38 Abnera, syna Nerova, nevzešlo od krále. Král tehdy řekl svým mužům:
 39 „Nerozumíte, že dnes v Izraeli padl vojevůdce a velikán? Ale já, pomazá-
 ný král, jsem dnes tak bezmocný! Tito muži, synové Ceruji, jsou nad
 mé síly. Zločinci za jeho zločin odplatí Hospodin!“

Iš-bošetův konec

4 Když se Saulův syn Iš-bošet doslechl, že Abner v Hebronu zemřel, 1
ztratil odvalu a také celý Izrael se zhroutil. Saulův syn měl tenkrát 2
dva velitele úderných oddílů. Jeden se jmenoval Baana a druhý Rechab;
byli to synové Rimona Beerotského ze synů Benjamínových. Také Beerot
se totiž počítá k Benjamínovi; Beerotští uprchli do Gitajim a od té 3
doby tam až dosud pobývají.

(Saulův syn Jonatan měl syna chromého na nohy. Tenkrát, když 4
z Jizreelu dorazila zpráva o Saulovi a Jonatanovi, mu bylo pět let. Jeho
chůva ho vzala do náruče a dala se na útěk. Jak ale pospíchala, upustila
ho a on zchroml. Jmenoval se Mefibošet.)

Synové Rimona Beerotského, Rechab a Baana, se vypravili do Iš-boše- 5
tova domu. Dorazili tam kolem poledne, v době, kdy kvůli horku od-
počíval. Vstoupili dovnitř do domu, jako by si šli pro pšenici. Tam 6
ho ale Rechab a jeho bratr Baana bodli do břicha a uprchli. V domě 7
zamířili do ložnice, kde spal na lůžku, ubodali ho k smrti a uřízli mu
hlavu. Potom šli celou noc přes pláň Araba, až Iš-bošetovu hlavu při- 8
nesli k Davidovi do Hebronu. „Zde je hlava Iš-bošeta, syna Saulova,
tvého nepřítele, který ti usiloval o život,“ pověděli králi. „Hospodin
dnes našemu pánu a králi dopřál pomstu nad Saulem a jeho potom-
stvem.“

David tehdy Rechabovi a jeho bratru Baanovi, synům Rimona Beerot- 9
ského, odpověděl: „Jako že je živ Hospodin, který mne vykoupil z kaž- 10
dého soužení: Muž, který mi v Ciklagu ohlásil, že Saul je mrtev, si
myslel, že nese dobré zprávy. Já jsem ho ale za tu zprávu odměnil tak,
že jsem ho dal zabít. Čím spíše když nějaký zlosynové zavraždí nevin- 11
ného člověka v jeho vlastním domě na jeho vlastním lůžku? Nemám
snad teď jeho krev žádat po vás a sprovodit vás ze světa?!“ Nato David 12
rozkázal svým mládcům, aby je zabili. Usekali jim ruce i nohy a pově-
sili je u rybníka v Hebronu. Iš-bošetovu hlavu pak vzali a pohřbili ji
v Hebronu do Abnerova hrobu.

David králem Izraele

5 Tehdy za Davidem do Hebronu přišli všichni vůdcové izraelských 1
kmenů. „Hle, jsme tvá krev a tělo!“ prohlásili. „Už za časů našeho 2

krále Saula jsi vedl Izrael do boje a přiváděl jej zpět. Tobě Hospodin řekl: „Ty budeš pastýřem mého lidu Izraele, ty budeš Izraeli vůdcem.“

3 Když tehdy za králem do Hebronu přišli všichni starší Izraele, král David s nimi v Hebronu uzavřel smlouvu před Hospodinem a oni Davida
4 pomazali za krále nad Izraelem. Davidovi bylo třicet let, když se stal
5 králem. Kraloval čtyřicet let; sedm let a šest měsíců kraloval v Hebronu nad Judou a dalších třiatřicet let kraloval v Jeruzalémě nad celým Izraelem i Judou.

6 Král pak se svými muži vytáhl na Jeruzalém, totiž na Jebusejce, kteří v tom kraji bydleli. Ti Davidovi řekli: „Sem se nedostaneš! I slepí a chromí
7 tě odrazí.“ Prohlašovali, že se tam David nedostane. David ale pevnost
8 Sion dobyl. Teď je to Město Davidovo. „Kdo chce zaútočit na Jebusejce,“
9 prohlásil David onoho dne, „ten ať na ty ‚chromé a slepé‘ udeří vodním tunelem!“
10 Davida to totiž velmi popudilo. Proto se začalo říkat: Slepý ani chromý nesmí do Domu.“
11 David se pak v té pevnosti usadil, a tak dostala jméno Město Davidovo. Vybudoval to město okolo ní od terasy Milo až k Domu. Tak se David stále více vzdímal a Hospodin, Bůh zástupů, byl s ním.

12 Chíram, král Týru, pak vyslal k Davidovi posly s cedrovým dřevem a také tesaře a kameníky, aby Davidovi vystavěli dům. Tehdy David poznal, že jej Hospodin potvrdil za krále nad Izraelem a že vyzdvihl jeho království ve prospěch jeho lidu, Izraele.

13 Když David přišel z Hebronu, vzal si v Jeruzalémě další konkubíny a manželky, a tak se Davidovi narodili další synové a dcery. Toto jsou
14 jména těch, kteří se mu narodili v Jeruzalémě: Šamua, Šobab, Nátan, Šalomoun, Jibchar, Elišua, Nefeg, Jafia, Elišama, Eliada a Elifelet.
15,16

17 Jakmile Filistinci uslyšeli, že David byl pomazán za krále nad Izraelem, všichni se ho vypravili hledat. David se o tom doslechl a uchýlil se
18,19 do pevnosti. Když Filistinci přitáhli a rozložili se v údolí Refaim, David se ptal Hospodina: „Mám na Filistince zaútočit? Vydáš mi je do rukou?“ Hospodin mu odpověděl: „Zaútoč! Filistince ti jistě vydám do rukou.“
20 David tedy přitáhl do Baal-peracimu a tam je porazil. Potom David řekl: „Jako proráží vodní proud, Hospodin prolomil přede mnou řady mých nepřátel.“ Proto nazval to místo Baal-peracim, *Pán průlomů*.
21 Filistinci tam zanechali své modly a David je se svými muži odnesl.

Filistinci později znovu vytáhli a rozložili v údolí Refaim. David se ptal Hospodina a ten mu řekl: „Neútoč. Obejdi je zezadu a napadni je od moruší. Až uslyšíš v korunách moruší šelest kroků, vyrazíš, neboť tehdy před tebou vytáhne Hospodin, aby porazil vojsko Filistinců.“ David učinil, jak mu Hospodin přikázal, a porážel Filistince od Geby až po Gezer. 22,23 24 25

Přenesení Truhly do Jeruzaléma

6 David pak opět shromáždil všechny vybrané muže z Izraele – celkem třicet tisíc – a s celým tím zástupem se vypravil do Baaly v Judsku, aby odtamtud přivezli Boží truhlu nesoucí jméno Hospodina zástupů trůnícího nad cheruby. Naložili Boží truhlu na nový vůz a vyzvedli ji z Abinadabova domu na kopci. Ten nový vůz řídili Abinadabovi synové Uza a Achio, a když ji odváželi z domu Abinadabova na kopci, Achio kráčel před Truhlou. David a celý dům izraelský se radovali před Hospodinem ze všech sil a zpívali a hráli na liry a citery, na bubínky, chřestítka a činely. 1 2 3 4 5

Když pak přišli k Náchonovu mlatu, Uza vztáhl ruku k Boží truhle a přidržel ji, protože ji volské spřežení naklonilo. Vtom Hospodin vzplnul proti Uzovi hněvem. Pro tu opovážlivost jej Bůh namísto zasáhl tak, že tam u Boží truhly zemřel. David byl nešťastný, že se Hospodin na Uzu tak prudce utrhl. Proto se to místo dodnes jmenuje Perc-uza, *Uzova trhlina*. Toho dne dostal David z Hospodina strach. „Jak by mohla Truhla Hospodinova vejít ke mně!“ řekl si. Proto už nechtěl Hospodinovu truhlu vzít k sobě do Města Davidova, ale odložil ji do domu Obed-edoma Gatského. Hospodinova truhla zůstala v domě Obed-edoma Gatského tři měsíce a Hospodin požehnal Obed-edoma i celý jeho dům. 6 7 8 9 10 11

Králi Davidovi pak bylo oznámeno: „Hospodin kvůli Boží truhle požehnal dům Obed-edoma i všechno, co má.“ David tedy radostně vykročil, aby nechal Boží truhlu přenést z Obed-edomova domu do Města Davidova. Jakmile ti, kdo nesli Truhlu Hospodinovu, ušli šest kroků, obětoval býka a vykrmené dobytče. David přitom křepčil ze všech sil před Hospodinem, opásán jen lněným efodem. Takto David a celý dům izraelský přinášeli Hospodinovu truhlu, s pokřikem a s troubením na roh. 12 13 14 15

16 Když Hospodinova truhla vcházela do Města Davidova, Saulova dcera Míkal se dívala z okna. Viděla, jak král David poskakuje a křepčí před Hospodinem, a ve svém srdci jím pohrdla.

17 Když Hospodinovu truhlu přinesli, umístili ji doprostřed stanu, který pro ni David postavil. David pak přinesl před Hospodinem zápalné i pokojné oběti. Poté, co David dokončil obětování zápalných a pokojných obětí, požehnal lidu ve jménu Hospodina zástupů. Podělil také všechen lid, všechno množství Izraele, muže i ženy, každého jedním pecnem chleba, jedním datlovým a jedním rozinkovým koláčem. Všechen lid se pak rozešel, každý k sobě domů.

20 Také David se vrátil, aby požehnal svůj dům. Saulova dcera Míkal ale Davida uvítala slovy: „To se dnes izraelský král vyznamenal! Předváděl se dnes před děvečkami svých poddaných jako se předvádí nějaký ubožák!“ – „Bylo to před Hospodinem!“ odpověděl jí David. „Před Hospodinem, který mě vyvolil místo tvého otce a celé tvé rodiny, aby mě postavil za vůdce Hospodinova lidu, Izraele – před ním jsem se radoval! A klidně se znevážím ještě víc, až si budu i sám připadat jako nic, ale u těch – jak říkáš – děveček, u těch budu v úctě!“ Saulova dcera Míkal pak až do dne své smrti zůstala bez dětí.

Boží smlouva s Davidem

1 **7** Jednou, když už se král zabydlel ve svém domě a Hospodin mu dal
2 odpočinout ode všech okolních nepřátel, řekl král proroku Náatanovi: „Podívej se, já bydlím v cedrovém domě, a Boží truhla zůstává
3 mezi plachtami.“ Nátan králi odpověděl: „Jdi a udělej vše, co máš na srdci; Hospodin je s tebou.“

4,5 Té noci ale Nátan dostal Boží slovo: „Jdi a řekni mému služebníku Davidovi: ‚Tak praví Hospodin – Ty mi chceš postavit dům, kde bych
6 bydlel? Ode dne, kdy jsem vyvedl syny Izraele z Egypta, až dodnes jsem přece nebydlel v domě, ale stěhoval jsem se ve stanu, v Příbytku. Po
7 celou tu dobu jsem se stěhoval, kamkoli šli všichni synové Izraele. Řekl jsem snad někdy některému vůdci izraelských kmenů, jemuž jsem přikázal pást můj lid Izrael: Proč jste mi nepostavili cedrový dům?‘

8 Řekni mému služebníku Davidovi: ‚Tak praví Hospodin zástupů –
9 Já jsem tě vzal z ovčince od stáda, abys vedl můj lid Izrael. Byl jsem s tebou všude, kam ses vydal, a všechny tvé nepřátele jsem před tebou

vyhladil. Proslavím tvé jméno jako jméno jednoho z největších mužů na zemi. I svému lidu Izraeli zajistím místo a zasadím jej tak, aby bydlel doma a nikdo jej nerušil. Už ho nebudou utiskovat zlosynové jako dříve, za dnů, kdy jsem nad svým izraelským lidem ustanovil soudce. Dopřeji ti odpočinout ode všech tvých nepřátel. 10
11

Hospodin ti oznamuje, že on zbuduje dům tobě. Až se naplní tvé dny a ulehneš ke svým předkům, pozdvihnu tvého potomka, jenž vzejde z tvých beder, a jeho království upevním. To on postaví dům mému jménu a já navěky upevním trůn jeho království. Já mu budu otcem a on mi bude synem. Když pochybí, potrestám jej holí smrtelníků, lidskými ranami. Svou laskavost však od něj neodvrátím, jako jsem ji odvrátil od tvého předchůdce. Tvůj dům a tvé království zůstanou přede mnou navěky, tvůj trůn se navěky nepohne.“ Přesně těmito slovy, přesně podle tohoto vidění promluvil Nátan k Davidovi. 12
13
14
15
16
17

Král David pak přišel, posadil se před Hospodinem a řekl: „Kdo jsem já, Panovníku Hospodine, a co je můj dům, žes mne dovedl až sem? A i to se ti ještě zdálo málo, Panovníku Hospodine, takže jsi domu svého služebníka dokonce přislíbil budoucnost. Bývá snad takový úděl člověka, Panovníku Hospodine? Co k tomu David ještě může říci? Ty přece znáš svého služebníka, Panovníku Hospodine! Pro své slovo a podle svého srdce jsi svému služebníku zjevil všechny tyto velkolepé věci. 18
19
20
21

Jak veliký jsi, Panovníku Hospodine! Nikdo není jako ty a není Boha kromě tebe, jak jsme vždy na vlastní uši slyšeli. A kdo je jako tvůj lid Izrael, jediný národ na zemi, který si Bůh přišel vykoupit jako svůj lid a získal si tak jméno? Učinil jsi pro ně veliké věci, ohromné věci pro svou zem před tváří svého lidu, který sis vykoupil z Egypta, z jeho národů i jeho bohů! Svůj lid Izrael jsi navěky ustanovil svým lidem, a ty, Hospodine, jsi jejich Bůh. 22
23
24

Nuže, Hospodine Bože, potvrď navěky slovo, které jsi dal svému služebníkovi a jeho domu. Učiň, jak jsi řekl. Kéž se tvé jméno navěky proslaví! Kéž se říká: ‚Hospodin zástupů je Bohem nad Izraelem!‘ Kéž je dům tvého služebníka Davida před tebou upevněn! Vždyť ty, Hospodine zástupů, Bože Izraele, jsi svému služebníku prozradil: ‚Zbuduji ti dům.‘ Proto tvůj služebník našel odvahu modlit se k tobě tuto modlitbu. Ano, Panovníku Hospodine, ty sám jsi Bůh! Ty jsi svému 25
26
27
28

29 služebníku zaslíbil toto dobrodiní a tvá slova jsou pravda. Rač tedy požehnat domu svého služebníka, aby před tebou trval navěky, jak jsi, Panovníku Hospodine, sám řekl. Kéž je díky tvému požehnání dům tvého služebníka navěky požehnan!“

Davidova vítězství

1 **8** Po nějaké době David udeřil na Filistince, porazil je a dobyl Meteg-
2 -ama z rukou Filistinců. Porazil také Moábce. Nechal je lehnout na
zem a odměřoval je šňůrou. Odměřil vždy dvě šňůry k zabítí a jednu
celou šňůru k ponechání naživu. Moábci se stali Davidovými podda-
nými a odváděli povinné dávky.

3 David také porazil Hadad-ezera, syna Rechobova, krále Coby, když
4 vytáhl, aby obnovil svou moc u řeky Eufrat. David vzal do zajetí tisíc
sedm set jeho jezdců a dvacet tisíc pěších. Všechna jeho spřežení ochromil,
5 jen sto si ponechal. Aramejci z Damašku přitáhli Hadad-ezerovi,
6 králi Coby, na pomoc, ale David z nich pobil dvaadvacet tisíc mužů. Po-
tom umístil do aramejského Damašku svoji posádku. Aramejci se stali
Davidovými poddanými a odváděli povinné dávky. Hospodin dával Davi-
7 dovi vítězství, kamkoli se obrátil. David také vzal zlaté štíty, které nosila
8 Hadad-ezerova stráž, a dopravil je do Jeruzaléma. Z Hadad-ezerových
měst Tebach a Berotaj pobral král David veliké množství bronzu.

9 Když se Toú, král Chamatu, doslechl, že David porazil celé Hadad-
10 -ezerovo vojsko, vyslal ke králi Davidovi svého syna Jorama s pozdravem
a blahopřáním k jeho vítězství nad Hadad-ezerem. Předtím totiž Hadad-
11 -ezer a Toú spolu válčili. Joram s sebou přinesl stříbrné, zlaté a bronzové
12 předměty a král David je zasvětil Hospodinu stejně jako stříbro a zlato
ze všech ostatních národů, které si podmanil: Edomců, Moábců, Amon-
ců, Filistinců a Amalekovců. Rovněž tak zasvětil i kořist od Hadad-ezera,
syna Rechobova, krále Coby.

13 David si získal jméno, když se vracel z porážky osmnácti tisíc Edomců
14 v Solném údolí. Umístil mezi Edomci posádky a rozmístil je po celém
Edomu. Všichni Edomci se stali Davidovými poddanými. Hospodin
dával Davidovi vítězství, kamkoli se obrátil.

15 David kraloval nad celým Izraelem a zjednával právo a spravedlnost
16 všemu svému lidu. Joáb, syn Ceruji, byl vrchním velitelem, Jošafat,
17 syn Achiludův, byl kancléřem, Cádok, syn Achitubův, a Achimelech,

syn Abiatarův, byli kněžími, Seraiáš byl písařem a Benaiáš, syn Jojadův, velel gardě Krétanů a Plétanů. Davidovi synové byli knížata. 18

David a Mefibošet

9 Jednou se David zeptal: „Zůstal ještě někdo ze Saulova domu naživu? 1
Kvůli Jonatanovi bych mu chtěl projevit přízeň.“ V Saulově domě 2
sloužival otrok jménem Cíba, a tak ho zavolali k Davidovi. „Ty jsi Cíba?“ 3
zeptal se král. „Tvůj služebník!“ odpověděl. Král se ho zeptal: „Nezbyl 4
ještě někdo ze Saulova domu? Chtěl bych mu projevit Boží přízeň.“ – 5
„Zůstal ještě jeden Jonatanův syn, chromý na nohy,“ odpověděl králi 6
Cíba. „Kde je?“ zeptal se král. „Je v domě Machira, syna Amielova, 7
v Lo-debaru,“ odpověděl mu Cíba. Král David jej tedy z Lo-debaru, 8
z domu Machira, syna Amielova, nechal přivést. Když Mefibošet, syn 9
Jonatana, syna Saulova, přišel k Davidovi, padl na tvář a poklonil se. 10
„Mefibošete,“ oslovil jej David. „Jsem tvůj služebník,“ odpověděl. „Neboj 11
se,“ řekl mu David, „kvůli tvému otci Jonatanovi ti chci projevit přízeň. 12
Vrátím ti všechny pozemky tvého děda Saula a budeš vždy jíst u mého 13
stolu.“ Mefibošet se mu poklonil se slovy: „Co je tvůj služebník? Proč 14
se obracíš k mrtvému psu, jako jsem já?“

Král pak zavolal Cíbu, někdejšího Saulova sluhu, a řekl mu: „Všechno, 15
co patřilo Saulovi a celému jeho domu, jsem dal vnukovi tvého 16
pána. Ty budeš se svými syny a služebníky obdělávat jeho půdu a sklízet 17
úrodu, aby vnuk tvého pána měl dost potravy. A Mefibošet, vnuk tvého 18
pána, bude vždy jíst u mého stolu.“ (Cíba měl patnáct synů a dvacet 19
služebníků.) „Tvůj služebník udělá, cokoli můj pán a král přikáže,“ 20
odpověděl Cíba králi.

Mefibošet pak jídal u Davidova stolu jako jeden z královských synů; 21
měl také malého syna jménem Míka. Všichni, kdo patřili k Cíbovu 22
domu, se stali Mefibošetovými služebníky. Mefibošet ovšem zůstával 23
v Jeruzalémě, neboť vždy jídal u královského stolu. Byl chromý na obě 24
nohy.

Porážka Amonců a Aramejců

10 Po nějaké době zemřel amonský král a na jeho místo nastoupil 1
jeho syn Chanun. David si řekl: „Projevím přízeň Nachašovu synu 2
Chanunovi, jako jeho otec projevoval přízeň mně.“ Poslal proto své

služebníky, aby mu vyřídili soustrast nad úmrtím jeho otce. Když Davi-
 3 dovi služebníci přišli do země Amonců, amonští vojevůdci řekli svému
 pánu Chanunovi: „Myslíš, že David měl tvého otce v takové úctě, že ti
 4 poslal těšitele? Neposlal za tebou své služebníky spíše proto, aby pro-
 hledali a proslídili město, aby je mohli podvrátit?“ Chanun tedy Davidovy
 5 služebníky zajal, oholil jim polovinu brady, roucha jim uřezal v půli až
 u zadnic a tak je poslal zpátky. Jakmile se to doneslo Davidovi, poslal jim
 naproti posly. Protože ti muži byli velmi zostuzeni, král jim vzkázal: „Zů-
 staňte v Jerichu, dokud vám nenaroste vous. Pak se můžete vrátit.“

6 Když si Amonci uvědomili, jak Davida popudili, poslali a najali si
 dvacet tisíc pěších Aramejců z Bet-rechobu a z Coby, tisíc mužů od
 7 maackého krále a dvaadvacet tisíc mužů od Iš-toba. Když se to David
 8 dozvěděl, vyslal tam Joába se všemi nejlepšími bojovníky. Amonci vy-
 razili a sešikovali se k boji u brány, zatímco Aramejci z Coby, Recho-
 9 bu, Iš-tobu a Maaky zaujali postavení v poli. Když Joáb viděl, že musí
 čelit boji zepředu i zezadu, vybral ty nejlepší z izraelských bojovníků
 10 a seřadil je proti Aramejcům. Zbytek vojska svěřil pod velení svého bratra
 11 Abišaje, aby je seřadil proti Amoncům. Joáb mu řekl: „Budou-li Ara-
 mejci nad mé síly, přijdeš mi na pomoc. Budou-li Amonci nad tvé síly,
 12 přijdu na pomoc já tobě. Bud' silný! Odvahu! Za náš lid a za města našeho
 13 Boha! Ať Hospodin učiní, co se mu zalíbí.“ Nato se Joáb se svým voj-
 skem pustil do boje proti Aramejcům a ti se před nimi dali na útěk.
 14 Jakmile Amonci uviděli, že Aramejci utekli, dali se i oni na útěk před
 Abišajem a stáhli se do města. Joáb tehdy ukončil boj proti Amoncům
 a vrátil se do Jeruzaléma.

15,16 Aramejci viděli, že je Izrael porazil, a tak se přeskupili. Hadad-ezer
 poslal také pro Aramejce z druhého břehu Eufratu, a když je přivedl,
 17 přitáhli do Chelamu v čele s Hadad-ezerovým vojevůdcem Šobachem.
 Když se to David dozvěděl, shromáždil celý Izrael, překročil Jordán
 18 a přitáhl k Chelamu. Aramejci se sešikovali proti Davidovi a pustili se
 s ním do boje. Museli se ale před Izraelem dát na útěk. David mezi Ara-
 19 mejci pobil sedm set jízdních a čtyřicet tisíc pěších vojáků. Jejich voje-
 vůdce Šobacha zranil tak, že namísto zemřel. Když všichni králové, kteří
 byli Hadad-ezerovými vazaly, viděli, že jej Izrael porazil, uzavřeli s Izra-
 elci mír a stali se jejich vazaly. Aramejci se pak báli přijít ještě někdy
 Amoncům na pomoc.

DAVIDŮV PÁD

David a Batšeba

11 Na jaře, když králové vyrážejí do boje, poslal David Joába, aby s jeho vojáký a s celým Izraelem zničil Amonce. Oblehli tedy Rabu, ale David zůstal v Jeruzalémě. Jednou k večeru, když David vstal z lože a procházel se po střešní terase královského paláce, zahlédl ze střechy nějakou ženu, jak se koupe. Ta žena byla překrásná. David někoho poslal, ať zjistí, kdo to je. Dozvěděl se: „Je to Batšeba, dcera Eliamova, manželka Uriáše Chetejského.“ David si pro ni nechal poslat, a když k němu přišla, vspal se s ní (právě se totiž očistila od svého krvácení). Potom se vrátila domů. Ta žena otěhotněla, a tak Davidovi poslala vzkaz: „Jsem těhotná.“

David pak vzkázal Joábovi: „Pošli mi Uriáše Chetejského.“ Joáb tedy poslal Uriáše za Davidem. Když k němu Uriáš přišel, David se vyptával, jak se daří Joábovi, jak se daří lidu a jak se daří v boji. Potom Uriášovi řekl: „Zajdi domů a dej si koupel.“ Jakmile Uriáš opustil palác, král za ním poslal svůj dar. Uriáš ale nešel domů. Ulehl mezi služebníky svého pána u vchodu do královského paláce. „Uriáš nešel domů,“ oznámili Davidovi. Ten pak Uriášovi řekl: „Vrátil ses přece z výpravy. Proč nejdeš domů?“ Uriáš mu odpověděl: „Boží truhla a Izrael s Judou zůstávají pod stany, také můj pán Joáb táboří v poli s tvými služebníky, pane, a já bych měl jít domů jíst a pít a spát s manželkou?“ Na tvůj život a na tvou duši, něco takového bych neudělal!“ David tedy Uriášovi řekl: „Zůstaň tu ještě jeden den. Odešlu tě až zítra.“ Toho dne tedy Uriáš ještě zůstal v Jeruzalémě. Nazítří si ho David zavolal a jedl s ním a pil, dokud ho neopil. On ale večer přesto nešel domů. Odešel spát na své lehátko mezi služebníky svého pána.

David tedy ráno napsal dopis Joábovi a poslal mu ho po Uriášovi. V dopise psal: „Postavte Uriáše do nejprudšího boje. Pak od něj odstupte, ať je zasažen a zemře.“ Joáb tedy při obléhání města postavil Uriáše na místo, o kterém věděl, že tam jsou zvláště udatní bojovníci. Když pak muži toho města vyrazili do boje proti Joábovi, někteří z Davidových vojáků padli. Jedním z mrtvých byl také Uriáš Chetejský. Joáb pak Davidovi poslal zprávu o celém průběhu bitvy. Poslovi

20 dal tyto pokyny: „Až králi vypovíš celý průběh bitvy, možná to krále
 21 popudí k hněvu a řekne ti: ‚Proč jste v boji zašli tak blízko k městu – to
 Copak nezemřel, když na něj ta žena v Tebecu shodila z hradeb mlýnský
 kámen? Proč jste šli tak blízko ke hradbám?!‘ A tehdy mu řekneš: ‚Také
 tvůj služebník Uriáš je mrtev.““

22 Posel tedy vyrazil, a když přišel k Davidovi, vylíčil mu vše, s čím ho
 23 Joáb poslal: „Nepřátelé podnikli protiútok, vyrazili za námi do pole,
 24 ale my jsme je zatlačili zpět až k bráně. Vtom začali z hradeb střílet
 lučištníci a několik královských služebníků zabili. Také tvůj služebník
 25 Uriáš je mrtev.“ David na to poslu odpověděl: „Vyříd' Joábovi toto: ‚Už
 se tím netrap. Meč si jednou vybere toho a jindy onoho. Zaútoč na
 město ještě silněji a zboř je.‘ Tak ho povzbud'.“

26 Když se Uriášova manželka dozvěděla, že její muž Uriáš je mrtev,
 27 oplakávala ho. Jakmile doba truchlení skončila, David pro ni poslal
 a nechal si ji přivést domů. Stala se jeho ženou a porodila mu syna. To,
 co David provedl, však bylo v Hospodinových očích zlé.

Ten muž jsi ty!

1 **12** Hospodin za Davidem poslal Nátana. Ten k němu přišel a řekl
 2 mu: „V jednom městě žili dva muži, jeden bohatý a jeden chudý.
 2,3 Bohatý měl velikou spoustu ovcí a dobytka. Chudý neměl nic než jednu
 malou ovečku, kterou koupil a choval. Vyrůstala u něj s jeho dětmi, z jeho
 skrovného pokrmu jedla, z jeho poháru pila, v jeho klíně spala, jako by
 4 byla jeho dcerou. Jednou k onomu boháči přišel pocestný. Jemu však
 bylo líto vzít a připravit pro hosta jednu ze svých ovcí nebo dobytka,
 a tak vzal ovečku onoho chudáka a tu tomu příchozímu připravil.“
 5 David se na toho muže hrozně rozhněval. „Jako že je živ Hospodin,“
 6 řekl Nátanovi, „muž, který to spáchal, musí zemřít! A tu ovečku zaplatí
 čtyřnásobně – za to, že provedl takovou věc a neměl slitovány.“

7 „Ten muž jsi ty!“ řekl Nátan Davidovi. „Takto praví Hospodin, Bůh
 Izraele: Já jsem tě pomazal za krále nad Izraelem a já jsem tě vysvobodil
 8 ze Saulových rukou. Dal jsem ti dům tvého pána, i ženy tvého pána jsi
 dostal do klína. Dal jsem ti dům izraelský a judský, a kdyby ti to bylo
 9 málo, přidal bych ti ještě mnohem víc! Proč jsi pohrdl Božím slovem?

Provedl jsi, co je v jeho očích zlé. Uriáše Chetejského jsi zabil mečem a jeho ženu sis vzal za manželku. Zavraždil jsi ho mečem Amonců! Proto, že jsi mnou pohrdl a vzal sis za ženu manželku Uriáše Chetejského, se od tvého domu od nynějška nikdy neodvrátí meč. Takto praví Hospodin: Hle, vzbudím proti tobě zlo z tvého vlastního domu. Před tvýma očima vezmu tvé ženy a dám je tvému bližnímu, aby s nimi spal všem na očích. Ty jsi to udělal tajně, ale já to udělám veřejně, před celým Izraelem!“ David Nátanovi řekl: „Zhřešil jsem proti Hospodinu.“ Nátan mu odpověděl: „Ano, ale Hospodin tvůj hřích přenesl, nezemřeš. Protože jsi však tímto činem znevážil Hospodina, musí zemřít tvůj novorozený syn.“ Po těch slovech se Nátan vrátil domů.

Hospodin pak postihl dítě, které Davidovi porodila Uriášova manželka, a to onemocnělo. David kvůli tomu chlapci hledal Boha. Držel půst a v noci ležel v pytlovině na holé zemi. Starší jeho domu se postavili okolo, aby ho přiměli vstát ze země, ale on nechtěl. Ani pokrm od nich nepřijal. Po sedmi dnech pak dítě zemřelo. Davidovi služebníci se mu chlapcovu smrt báli oznámit. „Když ještě chlapec žil,“ říkali si, „domlouvali jsme mu, ale nechtěl nás poslechnout. Co až mu řekneme: ‚Dítě umřelo?‘ Mohl by provést něco hrozného!“ David si ale všiml, že si jeho služebníci šeptají, a pochopil, že chlapec zemřel. „Dítě umřelo?“ zeptal se svých služebníků. „Umřelo,“ odpověděli.

Nato David vstal ze země, a když se umyl, pomazal mastí a převlékl, šel se poklonit do Hospodinova domu. Pak se vrátil domů, požádal o pokrm a pojechl. „Co to děláš?“ řekli mu jeho služebníci. „Dokud chlapec žil, postil ses a plakal, ale jakmile zemřel, vstal jsi a dal ses do jídla!“ Odpověděl jim: „Dokud chlapec žil, postil jsem se a plakal, protože jsem si říkal: Kdo ví? Třeba se nade mnou Hospodin slituje a nechá ho naživu. Teď je mrtvý. Proč bych se měl postit? Copak ho mohu přivést zpět? Já půjdu za ním, ale on se ke mně nevrátí.“

Potom David potěšil svou manželku Batšebu, vešel k ní a spal s ní. Když pak porodila syna, dala mu jméno Šalomoun, *Pokojný*. Hospodin si ho zamiloval a skrze proroka Nátana sdělil, že pro Hospodina se bude jmenovat Jedidiáš, *Miláček Hospodinův*.

Joáb mezitím bojoval proti Rabě Amonců. Když to královské město téměř dobyl, vyslal k Davidovi posly se vzkazem: „Zaútočil jsem na Rabu

28 a dobyl jsem městský zdroj vody. Vezmi tedy zbytek vojska, oblehni
 město a dobud' je, abych je nedobyl já a vítězství nebylo připisováno
 29 mně.“ David tedy vzal všechno zbývající vojsko a vytáhl proti Rabě.
 30 Zaútočil na ni a dobyl ji. Potom sňal z Molochovy hlavy korunu vážící
 talent zlata.⁴ Měla na sobě drahokam, který pak David nosíval na hlavě.
 31 Vyvezl z města také veliké množství kořisti. Jeho obyvatele odvedl a dal
 k pile, k železným dlátům a sekyrám; některé poslal do cihelny. Tak
 naložil se všemi městy Amonců. Potom se David se vším vojskem vrátil
 do Jeruzaléma.

Amnon a Tamar

1 **13** Uplynul nějaký čas. Davidův syn Abšalom měl krásnou sestru
 jménem Tamar a jiný Davidův syn, Amnon, se do ní zamiloval.
 2 Amnon se pro svou sestru Tamar tak soužil, až z toho onemocněl. Byla
 3 to panna a jemu se zdálo nemožné něčeho u ní dosáhnout. Amnon
 měl jednoho přítele jménem Jonadab. Tento Jonadab, syn Davidova
 4 bratra Šimey, byl velmi chytrý člověk. „Co že tak den za dnem chřadneš,
 královský synu? Nesvěříš se mi?“ vyptával se ho. „Miluji Tamar, sestru
 5 mého bratra Abšaloma,“ prozradil mu Amnon. „Ulehni na lůžko a dělej,
 že jsi nemocný,“ poradil mu Jonadab. „Až se na tebe přijde podívat otec,
 6 řekneš mu: Kdyby tak mohla přijít má sestra Tamar a dát mi najíst. Připra-
 vila by pokrm tady u mě, abych se díval, a pak by mě krmila.“ Amnon
 si tedy lehl a dělal, že je nemocný. Když se na něj přišel podívat král,
 Amnon mu řekl: „Kdyby tak mohla přijít má sestra Tamar, připravit mi
 tu pár srdíček a nakrmit mne.“

7 David poslal k Tamar domů vzkaz: „Zajdi prosím do domu svého
 8 bratra Amnona a připrav mu jídlo.“ Tamar tedy šla do domu svého bratra
 Amnona. Zatímco ležel a díval se, vzala těsto a uhnětla z něj srdíčka
 9 a upekla je. Když mu je potom z pánve nabídla, Amnon odmítl jíst. „Ať
 10 jdou všichni pryč!“ zvolal. Když všichni odešli, požádal Tamar: „Dones
 mi jídlo do ložnice a nakrm mě.“ Tamar tedy vzala srdíčka, která při-
 11 pravila, a donesla je Amnonovi do ložnice. Když mu je podávala, aby se
 najedl, popadl ji a začal ji přemlouvat: „Pojď, lehni si se mnou, sestřič-
 12 ko.“ – „Bratře, to ne,“ vykřikla, „nesmíš mě zneuctít! To se přece v Izraeli
 13 nedělá! Neprováděj takovou hanebnost! Co já potom? Kam se poděju
 se svou potupou? A co ty? Byl bys v Izraeli jako nějaký hanebník. Prosím,

promluv raději s králem – tobě mne jistě neodepře!“ On však nedbal, neslyšel. Přemohl ji a znásilnil. Když se s ní vyspal, začal ji ale nenávidět. Nenávist, kterou k ní cítil, byla ještě větší než láska, kterou ji předtím miloval. „Vstaň! Jdi pryč!“ přikázal jí. „To ne,“ prosila ho. „Vyhnat mě by byla ještě větší špatnost, než co jsi mi už udělal!“ On však nedbal, neslyšel. Zavolal svého sluhu a přikázal: „Tuhle ať odsud vyvedou. A zamkni za ní!“ Sluha ji tedy vyvedl ven a zamkl za ní dveře. Měla na sobě zdobenou suknicí; takové šaty totiž nosívaly neprovdané královské dcery. Tamar si posypala hlavu popelem a tu zdobenou suknicí na sobě roztrhla. Zakryla si tvář rukama a plakala, kudy chodila.

„Že byl s tebou ten tvůj bratr Amnon?“ zeptal se jí Abšalom, její bratr. „Zatím o tom ale musíš mlčet, má sestro – vždyť je to tvůj bratr. Neber si to tak.“ Tamar pak zůstala opuštěná v domě svého bratra Abšaloma. Když se o tom všem doslechl král David, velmi se rozhněval. Abšalom pak s Amnonem vůbec nemluvil – ani po dobrém, ani po zlém. Nenáviděl totiž Amnona za to, že zneuctil jeho sestru Tamar.

Abšalomova pomsta

Dva roky nato pořádal Abšalom v Baal-chacoru poblíž efraimské hranice slavnost stříhání ovcí, na kterou sezval všechny královské syny. Předtím přišel za králem se slovy: „Mám prosbu. Tvůj služebník slaví stříhání ovcí. Chtěl by se král se svou družinou připojit ke svému služebníkovi?“ – „Raději ne, můj synu,“ odpověděl král Abšalomovi, „nemůžeme jít všichni. Byli bychom ti na obtíž.“ A ačkoli na něj naléhal, nechtěl jít, ale požehnal mu. „A nemohl by s námi jít alespoň můj bratr Amnon?“ zeptal se Abšalom. „Proč by s tebou chodil?“ řekl král. Když ale na něj Abšalom naléhal, poslal s ním Amnona i všechny královské syny. Abšalom přikázal svým mládencům: „Dávejte pozor. Až se Amnon rozveselí vínem, řeknu vám: ‚Na Amnona!‘ a vy ho zabijete. Nebojte se. Je to přece na můj rozkaz. Budte stateční a silní!“ Abšalomovi mládenci pak s Amnonem naložili, jak jim Abšalom přikázal. Všichni královi synové se hned zvedli, každý nasedl na svého mezka a dali se na útěk.

Ještě byli na cestě, když se Davidovi doneslo, že prý Abšalom porazil všechny královské syny a že z nich nezůstal ani jeden. Tehdy král vstal, roztrhl svá roucha a vrhl se na zem. Všichni jeho služebníci

32 stáli kolem, roucha roztržená. Pak promluvil Jonadab, syn Davidova
bratra Šimey: „Ať se můj pán a král nedomnívá, že byli zabiti všichni
33 mladí královští synové. Zemřel jen Amnon! Abšalom byl k tomu od-
hodlán už ode dne, kdy byla zneuctěna jeho sestra Tamar. Ať se můj
pán a král vůbec neobává, že by snad zemřeli všichni královští synové.
Vždyť zemřel jen Amnon!“

34 Abšalom mezitím uprchl. Když mladík na stráži pohlédl do dáli, spa-
35 třil, jak od západu z horského úbočí přichází množství lidí. „Vidíš,“
řekl Jonadab králi, „to jdou královští synové! Stalo se, jak říkal tvůj slu-
36 žebník.“ Sotva to dořekl, opravdu dorazili královští synové s hlasitým
pláčem. Tehdy se i král a všichni jeho služebníci dali do velikého hlsi-
37 tého pláče. Abšalom zatím prchal. Zamířil ke gešurskému králi Talmajo-
38 vi, synu Amihudovu.“ David pak svého syna dlouho oplakával. Abšalom
39 našel útočiště v Gešuru, kde zůstal tři roky. Když král David konečně
Amnonovu smrt oželel, začalo se mu po Abšalomovi stýskat.

Příběh tekojské vdovy

1,2 **14** Joáb, syn Ceruji, poznal, že král myslí na Abšaloma. Poslal pro-
to do Tekoy a přivedl odtud jednu moudrou ženu, které řekl:
„Budeš dělat, že máš smutek. Oblékní si smuteční šaty, nemaž se mas-
3 a chovej se jako žena, která už dlouho truchlí nad mrtvým. Půjdeš ke
králi a tohle mu povíš.“ A Joáb ji naučil, co má říkat.

4 A tak ta tekojská žena šla promluvit s králem. Padla tváří k zemi,
5 poklonila se a zvolala: „Králi, pomoz!“ – „Co je ti?“ zeptal se král. „Jsem
6 vdova,“ odpověděla, „muž mi zemřel. Tvá služebnice měla dva syny. Ti
se ale na poli pohádali; nebyl tam nikdo, kdo by je od sebe odtrhl,
7 a tak jeden druhého udeřil a zabil. Teď se ale všichni příbuzní obrátili
proti tvé služebnici. Říkají: ‚Vydej toho bratrovraha! Zabijeme ho za
to, že zavraždil svého bratra.‘ Tak chtějí zahubit i dědice. Uhasí i tu
jiskřičku, co mi zbývá! Po manželovi mi tu na zemi nezůstane ani jmé-
no, ani potomstvo...“

8,9 „Vrať se domů, já o tvé věci rozhodnu,“ přerušil ji král. Tekojská žena
ale králi řekla: „Všechna vina, pane králi, ať padne na mě a na můj dům.
10 Král a jeho trůn ať jsou bez viny.“^a Na to jí král odpověděl: „Kdyby
někdo tobě nebo tvému domu vyhrožoval, přiveď ho ke mně. Pak už
11 si na tebe nikdy nedovolí!“ Tehdy řekla: „Kéž prosím král prohlásí při

Hospodinu, svém Bohu, že zabrání krevnímu mstiteli rozmnožit neštěstí zabitím mého syna.“ On na to prohlásil: „Jako že je živ Hospodin, tvému synovi nespadne z hlavy ani vlas!“

„Mohla by tvá služebnice povědět panu králi ještě něco?“ zeptala se žena. „Mluv,“ přivolil. Tehdy mu řekla: „Proč tedy právě takto smýšlíš proti Božímu lidu? Tím výrokem jako by král obvinil sám sebe – vždyť sám nedovolil svému vyhnanci vrátit se domů. Všichni jsme přece smrtelní. Jsme jako voda na zem rozlitá, která se nedá posbírat. Bůh ale nechce brát život. Připravuje způsoby, aby od něj vyhnanec nezůstal zahánán nadobro.“

Proč jsem ale přišla – chtěla jsem to panu králi vypovědět, protože mi ti lidé nahnali strach. Tvá služebnice si řekla: Povím to králi. Co když král prosbě své služky vyhoví? Možná král svou služku vyslyší a zachrání ji ze spárů toho, kdo mě chce i s mým synem vyhladit z Božího dědictví. Tvá služebnice si řekla: Kéž slovo pana krále přinese klid. Vždyť pan král rozlišuje dobro a zlo jako Boží anděl. Kéž je Hospodin, tvůj Bůh, s tebou!“

Král ženu opět přerušil: „Na něco se tě zeptám, nic přede mnou netaj.“ – „Mluv prosím, pane králi,“ odvětila. „Nemá v tom všem prsty Joáb?“ zeptal se král. „Jako že jsi živ, pane králi!“ zvolala. „Před slovy pana krále člověk neunikne napravo ani nalevo. Ano, tvůj služebník Joáb mi to přikázal; to on tvou služebnici naučil všechna tato slova. Tvůj služebník Joáb to udělal, aby změnil stav té věci. Můj pán je ale moudrý jako Boží anděl; ví o všem, co se děje na zemi.“

Král pak promluvil s Joábem: „Tak dobře, udělám to. Jdi a přiveď mého chlapce Abšaloma zpátky.“ Joáb padl tváří k zemi, klaněl se a děkoval králi: „Dnes tvůj služebník poznal, že jsem u tebe došel přízně, můj pane a králi, neboť král vyhověl prosbě svého služebníka.“ Potom Joáb vstal, odešel do Gešuru a přivedl Abšaloma do Jeruzaléma. Král však prohlásil: „Smí jít k sobě domů, ale ať mi nechodí na oči.“ Abšalom se tedy vrátil domů, ale králi na oči nesměl.

Abšalomův převrat

V celém Izraeli nebyl tak vyhlášený krasavec jako Abšalom. Od hlavy až k patě neměl jedinou vadu. Když si stříhal vlasy (nechával si je stříhat vždy jednou za rok, protože ho už tížily), potom je zvážil a bylo

27 to dvě stě šekelů^b podle královské váhy! Abšalomovi se narodili tři synové a jedna dcera jménem Tamar; vyrostla z ní překrásná žena.

28 Abšalom už byl v Jeruzalémě dva roky, ale stále ještě nesměl králi na
29 oči. Chtěl proto ke králi vyslat Joába, ale když si pro něj poslal, Joáb
nechtěl přijít. Poslal pro něj tedy znovu, ale on nechtěl přijít ani po-
30 druhé. Tehdy Abšalom řekl svým služebníkům: „Víte, že Joábovo pole
sousedí s mým. Má na něm ječmen; jděte a zapalte mu ho.“ A tak Abša-
31 lomovi služebníci to pole vypálili. Joáb pak hned přišel k Abšalomovi
32 domů. „Jak to, že mi tví služebníci vypálili pole?“ ptal se ho. „Víš, že
jsem ti vzkazoval, že máš za mnou přijít,“ odpověděl mu Abšalom. „Chci
tě poslat za králem, aby ses ho zeptal, proč jsem se vlastně měl vrátit
z Gešuru. Bylo by mi lépe, kdybych tam zůstal! Chci už krále vidět!
33 Jestli na mně zůstává vina, ať mě dá raději zabít.“ Joáb tedy přišel za
králem a vyřídil mu to. Král pak Abšaloma k sobě pozval, a ten k němu
přišel a poklonil se před ním až k zemi. Král pak Abšaloma políbil.

1 **15** Abšalom si později opatřil vůz, koně a padesát mužů, kteří
2 před ním běhali. Od časného rána stával u cesty vedle brány.
Zavolal si každého, kdo chtěl přednést králi nějakou věc k rozsouzení.
„Z kteréhopak jsi města?“ ptal se. Odpovídali mu: „Tvůj služebník je
3 z toho a toho izraelského kmene.“ Abšalom pak říkal: „Víš, tvá žádost
je správná a oprávněná, ale u krále se žádného vyslyšení nedočkáš.
4 Kdybych tak byl soudcem v této zemi já!“ dodával. „Pak by každý mohl
přijít se svým sporem nebo žalobou za mnou a já bych mu zjednal
5 právo.“ A když k němu někdo přistoupil, aby se mu poklonil, Abšalom
6 k němu vztáhl ruku, objal ho a políbil. Takovým způsobem se choval
ke všem Izraelcům, kteří chodili hledat zastání u krále. Tak si získal
srdce Izraelců.

7 Po čtyřech letech pak Abšalom řekl králi: „Dovol mi prosím jít do
8 Hebronu splnit slib, který jsem dal Hospodinu. Když jsem totiž bydlel
v aramejském Gešuru, složil jsem tento slib: „Jestli mě Hospodin při-
9 vede zpět do Jeruzaléma, budu sloužit Hospodinu.““ Král mu odpově-
10 děl: „Jdi v pokoji,“ a tak se Abšalom vypravil do Hebronu. Po všech
izraelských kmenech ale rozeslal tajné posly se vzkazem: „Jakmile usly-
šíte troubení rohu, zvolte: „Abšalom se v Hebronu stal králem!““
11 S Abšalomem odešlo z Jeruzaléma dvě stě mužů (byli ovšem pozváni,

a tak šli bezelstně s ním, protože nic netušili). Když se Abšalom chystal přinášet oběti, poslal také pro Davidova rádce Achitofela Gilonského, aby přišel ze svého města Gilo. Spiknutí narůstalo a s Abšalomem bylo stále více lidu. 12

David na útěku

K Davidovi pak dorazil posel se zprávou: „Srdce Izraelců je s Abšalomem.“ David řekl všem svým služebníkům, kteří s ním byli v Jeruzalémě: „Musíme ihned utéct! Abšalom by nás už vyváznout nenechal. Pojdme rychle, jinak nás brzy přepadne, udělá nám to nejhorší a město vybijе mečem.“ – „Jsme ti k službám,“ odpověděli královi služebníci, „uděláme, cokoli náš pán a král rozhodne.“ A tak král odešel, následován celým svým dvorem. Zanechal tam jen deset konkubín, aby se staraly o dům. 13 14 15 16

Když král s celým tím zástupem odcházel, zastavili se u posledního domu. Všichni jeho služebníci procházeli kolem něj – všichni Krétané a Plétané i všech šest set mužů, kteří ho následovali z Gatu – ti všichni procházeli před králem. Vtom král řekl Itajovi Gatskému: „Proč bys s námi odcházel? Vrať se a zůstaň u nového krále. Jsi přece cizinec, který už opustil svou vlast. Jako bys přišel teprve včera, a dnes bych tě měl zase vláčet s námi někam dál? Já půjdu, kam jen to půjde. Ty se ale i se svými bratry vrať. Kéž ti Hospodin projeví milosrdenství a věrnost.“ Itaj ale králi namítl: „Jako že je živ Hospodin a živ je můj pán a král – kdekoli bude můj královský pán, ať mrtev nebo živ, tam bude i tvůj služebník.“ David nato Itajovi řekl: „Pojď, pokračuj tedy s námi.“ A tak Itaj Gatský se všemi svými muži i se všemi dětmi, které měli s sebou, pokračovali dál. Celá země hlasitě plakala, když celý ten zástup procházel kolem. Král překročil potok Kidron a se všemi svými lidmi zamířil do pouště. 17 18 19 20 21 22 23

Vtom se objevil i Cádok a s ním všichni levité nesoucí Truhlu Boží smlouvy. Postavili Boží truhlu a nechali ji stát, dokud celý zástup neopustil město. Přišel tam i Abiatar. Král ale Cádokovi řekl: „Vrať se s Boží truhlou do města. Najdu-li u Hospodina milost, přivede mě zpět a dovolí mi znovu spatřit Truhlu i jeho Příbytek. Řekne-li však: ‚Nemám v tobě zalíbení‘ – zde jsem; ať se mnou naloží, jak bude chtít.“ Král ještě knězi Cádokovi řekl: „Dávej pozor. Vrať se s Abiatarem pokojně do města. Ať jsou s vámi také oba vaši synové – tvůj syn Achimaac a jeho 24 25 26 27

28 syn Jonatan. Počkám totiž v poušti naproti brodu, než od vás dostanu
29 další zprávu.“ A tak Cádok s Abiatarem vrátili Boží truhlu do Jeruzaléma a zůstali tam.

30 David pak stoupal na Olivetskou horu a celou cestu plakal, hlavu
zahalenou a bos. Také všichni, kdo byli s ním, si zahalili hlavu a celou
31 cestu vzhůru plakali. David se tehdy dozvěděl, že mezi Abšalomovými
spiklenci je také Achitofel, a tak se modlil: „Hospodine, obrať prosím
Achitofelovu radu vniveč!“

32 Když David dorazil na vrchol hory, kde bylo zvykem klanět se Bohu,
hle – naproti mu jde Chušaj Arkijský,“ roucho roztržené a na hlavě hlínu.
33,34 David mu řekl: „Když půjdeš se mnou, budeš mi břemenem. Když se
ale vrátíš do města a řekneš Abšalomovi: ‚Jsem ti k službám, králi; dříve
jsem sloužil tvému otci, teď ale budu sloužit tobě,‘ pak pro mě budeš
35 moci mařit Achitofelovy rady. Budou tam s tebou také také kněží Cádok
a Abiatar. Cokoli tedy na královském dvoře uslyšíš, to oznámíš kněžím
36 Cádokovi a Abiatarovi. Jsou tam s nimi i jejich dva synové, Achimaac
Cádokův a Jonatan Abiatarův. Po nich mi vzkážete, cokoli se dozvíte.“
37 Davidův důvěrník Chušaj tedy odešel do města, právě když do Jeruzaléma vstupoval Abšalom.

1 **16** Sotva David minul vrchol hory, hle – naproti mu jde Cíba, Mefi-
bošetův sluha, se dvěma osedlanými osly a na nich dvě stě chle-
2 bů, sto sušených hroznů, sto kusů letního ovoce a měch vína. „Na co
to máš?“ zeptal se ho král. Cíba odpověděl: „Osli jsou k jízdě pro krá-
lovský dům, chleba s ovocem k jídlu pro mládence a víno je k pití, až
3 budete na poušti unavení.“ – „A kde je vnuk tvého pána?“ zeptal se
král. „Ten čeká v Jeruzalémě,“ odpověděl Cíba. „Myslí si: ‚Izraelský lid
4 mi dnes navrátí království mého děda.‘“ Král na to Cíbovi řekl: „Ať
tedy všechno Mefibošetův majetek připadne tobě.“ Cíba odpověděl:
„Klaním se, můj pane a králi, jsi ke mně tak laskav!“

5 Když se potom král David blížil k Bachurim, hle – vyšel odtud nějaký
muž rodem ze Saulova domu. Jmenoval se Šimei, syn Gerův, a jak šel,
6 zlořečil a házel po Davidovi i všech jeho služebnících kamení, ačkoli
byl král David zprava i zleva obklopen svými lidmi i všemi bojovníky.
7,8 Šimei chrлил nadávky: „Táhni, ty vrahu, táhni, ty bídáku! Hospodin ti
oplatil za všechnu krev Saulova domu. Stal ses králem místo něj, ale

Hospodin dal království do rukou tvého syna Abšaloma. To máš za svou špatnost, protože jsi vrah!“

Abišaj, syn Ceruji, tehdy řekl králi: „Proč má tenhle chcíplý pes zlořečit mému pánu a králi? Půjdu mu srazit hlavu, ano?“ Král však odpověděl: „Co je vám do toho, synové Ceruji, že mi zlořečí? Jestli mu Hospodin přikázal: ‚Zlořeč Davidovi,‘ kdo pak smí říci: ‚Co to děláš?‘“ David tehdy Abišajovi a všem svým služebníkům řekl: „Vždyť i můj vlastní syn mi usiluje o život, natožpak tento Benjamínek. Nechte ho, ať zlořečí, jestli mu to Hospodin přikázal. Snad Hospodin pohlédne na mé trápení a odplatí mi za ty dnešní nadávky dobrodiním.“ David tedy se svými muži pokračoval v cestě. Šimei ale šel podél nich po protějším svahu, a jak šel, zlořečil, házel po něm kameny a vířil prach. Utrmácený král i všichni, kdo byli s ním, nakonec dorazili na místo, kde si odpčinuli.

Abšalomovi rádci

Abšalom zatím s celým izraelským vojskem vstoupil do Jeruzaléma. Také Achitofel byl s ním. Potom k Abšalomovi přišel i Davidův důvěrník Chušaj Arkijský a zvolal: „Ať žije král! Ať žije král!“ Abšalom mu řekl: „Takhle se odvděčuješ svému příteli? Proč jsi nešel s ním?“ – „Kdepak,“ odpověděl Chušaj Abšalomovi. „Koho vyvolil Hospodin a celý tento izraelský lid, s tím jsem a s tím zůstanu. A komu jinému bych měl sloužit, než jeho synu? Jako jsem sloužil tvému otci, tak budu sloužit tobě.“

Abšalom se obrátil na Achitofela: „Poradte, co máme dělat.“ Achitofel mu odpověděl: „Spi s konkubínami svého otce, které tu nechal, aby se staraly o dům. Když celý Izrael uslyší, jak jsi se svému otci nadobro zprotivil, posílí to odhodlání všech, kdo jsou s tebou.“ A tak pro Abšaloma roztáhli na střeše baldachýn a Abšalom před zraky všeho Izraele spal s konkubínami svého otce.“

Radit se s Achitofelem, který byl tenkrát rádcem, bylo jako doptávat se na Boží slovo. Takto bral všechny jeho rady jak David, tak Abšalom.

17 Achitofel také Abšalomovi řekl: „Dovol prosím, ať vyberu dvanáct tisíc mužů a ještě dnes v noci se vypravím pronásledovat Davida. Překvapím ho útokem, dokud je znavený a skleslý. Všichni jeho muži

3 se rozutečou, takže zabiji samotného krále. Tak přivedu všechny lid
k tobě, jako se přivádí nevěsta k ženichovi. Jde ti přece o život jediného
4 muže – všechny lid může zůstat v pokoji.“ Abšalomovi i všem izraelským
starším se ten návrh líbil.

5 Abšalom ale přikázal: „Raději ještě zavolej Chušaje Arkijského, ať si
6 vyslechneme také jeho názor.“ Chušaj tedy přišel k Abšalomovi a ten
mu řekl: „Toto navrhuje Achitofel. Máme se řídit jeho výrokem? Po-
7 kud ne, promluv ty.“ Chušaj Abšalomovi odpověděl: „Achitofelova rada
8 tentokrát není dobrá. Znáš přece svého otce i jeho muže, jak jsou
udatní,“ pokračoval Chušaj. „Jsou rozzuřeni jako medvědice, která
v divočině přišla o mladé. A tvůj otec je zkušený válečník; ten nebude
9 nocovat s vojskem. Určitě se už schoval v nějaké jeskyni nebo někde
jinde. Kdyby hned napoprvé někteří z našich padli, kdekdo se to do-
10 slechne a řekne: ‚Abšalomovo vojsko je poraženo!‘ Každý bojovník,
i kdyby měl srdce jako lev, pak ztratí odvahu. Celý Izrael přece ví, jaký
11 je tvůj otec hrdina a jak jsou jeho muži udatní. Proto radím, ať se k tobě
shromáždí celý Izrael od Danu až po Beer-šebu; je jich jako písku v moři
12 a ty osobně je povedeš do boje. Přitáhneme na něj, ať se schovává
kdekoli. Snese se na něj jako rosa na zem, a nepřezije on ani žádný
13 z jeho mužů. Jestli se stáhne někam do města, celý Izrael k tomu městu
nanosí provazy a strhneme je do údolí, takže z něj nezůstane ani ka-
14 míněk!“ Nato Abšalom se všemi izraelskými muži prohlásil: „Rada
Chušaje Arkijského je lepší než rada Achitofelova.“ (Hospodin se totiž
rozhodl zmařit Achitofelovu dobrou radu, aby na Abšaloma přivedl
neštěstí.)

15 Chušaj pak oznámil kněžím Cádokovi a Abiatarovi: „Achitofel radil
Abšalomovi a izraelským starším tak a tak, kdežto já jsem radil tak a tak.
16 Teď rychle pošlete Davidovi zprávu: ‚Nenocuj v poušti před brodem.
Ihned překroč Jordán – jinak je s králem i všemi jeho muži konec!‘“
17 Jonatan a Achimaac zůstávali u pramene En-rogel. Chodívala tam slu-
žebná a říkala jim, co mají oznámit králi Davidovi. Nesměli se totiž
18 prozradit chozením do města. Nějaký mládenec je však zahlédl a ohlá-
sil to Abšalomovi. Ti dva si však zatím pospíšili pryč. Dorazili do domu
jednoho muže v Bachurim, který měl na dvoře studnu, a tak se do ní
19 spustili. Jeho žena zakryla otvor studny plachtou a navrch nasypala zrní,
20 takže nebylo nic poznat. Abšalomovi služebníci přišli za ženou do domu

a ptali se: „Kde je Achimaac a Jonatan?“ – „Už za potokem,“ odpověděla jim. Hledali je tedy, ale nenašli, a tak se vrátili do Jeruzaléma.

Když byli pryč, vylezli ti dva ze studny a šli uvědomit krále Davida: „Rychle, musíš se přebrodit. Achitofel proti vám radil tak a tak.“ David se tedy zvedl a se všemi svými lidmi překročil Jordán. Než se rozednilo, nezůstal jediný, kdo by Jordán nepřekročil.

Když Achitofel viděl, že se nestalo podle jeho rady, osedlal osla a vydal se domů do svého města. Pořídil závěť o svém domě a oběsil se. Zemřel a byl pochován v hrobě svého otce.

Abšalomův konec

David už vstupoval do Machanajim, když Abšalom se všemi izraelskými muži překročil Jordán. Abšalom jmenoval namísto Joába vrchním velitelem Amasu. (To byl syn muže jménem Jeter Izmaelský, který si vzal Abigail, dceru Nachašovu, sestru Joábovy matky Ceruji.) Izrael s Abšalomem v čele se tedy utábořil v gileádsském kraji.

Když David dorazil do Machanajim, Šobi, syn Nachašův z Raby Amonců spolu s Machirem, synem Amielovým z Lo-debaru a s Barzilajem Gileádským z Rogelim mu tam přinesli lůžka a příkrývky, misky a džbány s pšenicí, ječmenem a moukou, s praženým zrním, fazolemi a čočkou, s medem, ovčím tvarohem a kravským sýrem. To vše přinesli pro Davida a jeho muže k jídlu. Řekli si totiž: Jistě jsou na poušti hladoví, unavení a žízniví.

18 David pak sečetl své vojsko a ustanovil velitele tisíců a velitele stovek. Třetinu lidu svěřil Joábovi, třetinu jeho bratru Abišajovi, synu Ceruji, a třetinu Itajovi Gatskému. „I já s vámi půjdu do boje,“ řekl král vojsku. Oni však namítli: „Nemůžeš jít s námi! Kdybychom museli utíkat, nebude jim záležet na nás; nebude je zajímat, ani kdyby nás polovina padla. Ty jsi přece cennější než deset tisíc z nás. Teď nám lépe pomůžeš, když zůstaneš ve městě.“ – „Udělám, co chcete,“ řekl jim na to král. Postavil se tedy k bráně a všechen lid pochodoval ven po stovkách a tisících. Král tehdy přikázal Joábovi, Abišajovi a Itajovi: „Jedněte kvůli mně s Abšalomem šetrně – vždyť je to můj chlapec!“ Celé vojsko slyšelo, jaké příkazy dal král všem velitelům ohledně Abšaloma.

6 A tak vytáhli do pole proti Izraeli. K bitvě došlo v Efraimském lese
7 a Davidovi muži tam izraelské vojsko porazili. V té hrozné řeži onoho
8 dne padlo na dvacet tisíc vojáků. Boj se rozšířil po celém kraji a les
toho dne pohltil více mužů, než kolik jich padlo mečem.

9 Abšalom se znenadání střetl s Davidovými muži, a tak na svém mezku
ujížděl pryč. Když ale mezek probíhal pod hustými větvemi velikého
10 dubu, Abšalom v nich uvízl za hlavu. Mezek pod ním běžel dál, ale on
11 zůstal vězet mezi nebem a zemí. Jeden z mužů to viděl a oznámil
Joábovi: „Právě jsem viděl Abšaloma, jak visí na dubu!“ – „Tak tys ho
12 viděl?“ opáčil Joáb. „A proč jsi ho namíste nesrazil k zemi? Dlužil bych
ti pak deset šekelů stříbra a jeden pás!“ Ten muž ale Joábovi odpově-
děl: „Ani kdybych dostal na ruku tisíc šekelů stříbra, na králova syna
13 bych ruku nevztáhl! Slyšeli jsme přece na vlastní uši, jaké rozkazy dal
14 král tobě, Abišajovi a Itajovi: ‚Dávejte pozor na mého chlapce Abšalo-
ma.‘ Vždyť bych tím ohrozil vlastní život! Před králem se nic neutají.
15 I ty sám by ses postavil proti mně.“ – „Nebudu se tu s tebou zdržovat,“
řekl Joáb. Vzal tři šípy a vrazil je Abšalomovi doprostřed hrudi.
16 Protože byl v koruně dubu stále naživu, obstoupilo ho deset Joábo-
vých zbrojnošů a ubili Abšaloma k smrti.

16 Joáb potom zatroubil na roh a zastavil vojsko v dalším pronásledo-
17 vání Izraele. Abšaloma vzali, hodili ho v lese do velké jámy a navršili
nad ním velkou hromadu kamení. Celý Izrael se tehdy rozutekl, každý
tam, odkud přišel.

18 Abšalom si ještě za svého života nechal v Královském údolí postavit
památný sloup. Říkal totiž: „Nemám syna, aby připomínal mé jméno.“
Proto ten sloup nazval po sobě. Až dodnes se nazývá *Jad-abšalom*,
Abšalomův pomník.

Synáčku můj!

19 Cádokův syn Achimaac tehdy požádal Joába: „Dovol mi běžet a zvěs-
20 tovat králi, že jej Hospodin obhájil před jeho nepřáteli.“ Ten mu ale
namítl: „Dnes bys nebyl vítaným poslem. Můžeš zvěstovat jindy, ale dnes
21 ne – vždyť zemřel královský syn.“ Joáb tedy poručil jednomu Habeša-
novi: „Běž oznámit králi, co jsi viděl.“ Habešan se Joábovi poklonil
22 a rozběhl se. Cádokův syn Achimaac ale Joába žádal znovu: „Přesto mi

dovol běžet za tím Habešanem.“ – „Proč bys běžel právě ty, synu? Vždyt nemáš dobré zprávy,“ odpověděl Joáb „Přesto chci běžet,“ opakoval. 23
 „Tak tedy běž,“ odpověděl Joáb. Achimaac běžel přes jordanickou rovinu a Habešana předběhl.

David právě seděl mezi vnitřní a vnější branou. Na střechnu hradební 24
 brány vystoupila hlídka, rozhlédla se a spatřila osamělého běžce. Když 25
 to hlídka ohlásila králi, řekl na to: „Když běží sám, nese dobré zprávy.“
 Ale zatímco se stále blížil, hlídka uviděla dalšího běžce. „Další osamělý 26
 běžec!“ zavolala na strážného. „I ten má dobrou zprávu,“ odpověděl
 král. „Vidím, jak běží ten první,“ ohlásila hlídka, „takhle běhá Achi- 27
 maac, syn Cádokův.“ – „To je dobrý muž,“ řekl na to král. „Přichází
 s dobrou zprávou.“

„Pokož!“ pozdravil Achimaac krále a poklonil se mu až k zemi. Pak 28
 řekl: „Požehnan buď Hospodin, tvůj Bůh, jenž porazil muže, kteří
 pozvedli ruce proti mému pánu a králi!“ – „Je v pořádku můj chlapec 29
 Abšalom?“ zeptal se král. Achimaac odpověděl: „Když mě, králi, tvůj
 služebník Joáb posílal, viděl jsem velký rozruch, ale nevím, co to bylo.“
 Král mu řekl: „Postav se tamhle na stranu.“ Poodešel tedy a postavil se 30
 stranou.

Vtom přichází Habešan: „Dobrá zpráva pro mého pána a krále! 31
 Hospodin tě dnes obhájil přede všemi, kdo proti tobě povstali.“ – „Je 32
 v pořádku můj chlapec Abšalom?“ zeptal se Habešana král. Ten odpo-
 věděl: „Ať nepřátelé mého pána a krále i všichni, kdo ti chtějí škodit,
 dopadnou jako ten mladík!“

Otřesen, král vystoupil do horní místnosti brány. Cestou plakal a na- 33
 říkal: „Synáčku Abšalome, synáčku můj! Synáčku Abšalome! Proč jsem
 jen místo tebe neumřel já, Abšalome? Synáčku můj, synáčku můj!“

19 Joábovi bylo oznámeno, jak král pláče a naříká pro Abšaloma. 1
 Když vojsko uslyšelo, jak král truchlí nad svým synem, vítězství 2
 toho dne se všem obrátilo v nárek. Vojáci se toho dne kradli do města, 3
 jako se krade vojsko, které s hanbou prchlo z boje. Král si zakryl tvář 4
 a hlasitě bědoval: „Synáčku Abšalome! Abšalome, synáčku můj! Sy-
 náčku můj!“

Joáb tehdy šel za králem domů a řekl: „Dnes jsi urazil všechny své muže, 5
 kteří dnes tobě, tvým synům a dcerám, tvým manželkám i konkubínám

6 zachránili život. Miluješ ty, kdo tě nenávidí, a nenávidíš ty, kdo tě milují!
 Dnes jsi ukázal, že tví velitelé ani vojáci pro tebe nic neznamenají. Dnes
 je mi jasné, že kdyby Abšalom žil a my všichni dnes byli mrtví, byl bys
 7 spokojen. Tak se vzhop a jdi povzbudit své muže! Přísahám při Hos-
 podinu, že jinak s tebou do večera nezůstane jediný z nich. To pro tebe
 8 bude horší neštěstí než všechno, co tě potkalo od mládí!“ Král tedy
 vstal a posadil se do brány. Když se všichni vojáci dozvěděli, že král
 sedí v bráně, celé vojsko před králem vykonalo přehlídku.

Král se vrací

9 Ostatní z Izraele se rozutekli, každý odkud přišel. V celém lidu, ve
 všech izraelských kmenech se dohadovali: „Král nás zachránil z rukou
 našich nepřátel, vysvobodil nás ze spárů Filistinců. Pak ale před Abšalomem
 10 uprchl ze země, jenže Abšalom, kterého jsme si pomazali za krále,
 padl v boji. Na co tedy čekáte? Proč nepřivedeme krále zpět?“

11 Když se do králova domu doneslo, o čem mluvil celý Izrael, vzkázal
 král David kněžím Cádokovi a Abiatarovi: „Vyřidte judským starším:
 12 Proč máte být poslední při králově návratu domů? Jste mí bratři, má
 krev a tělo – proč máte být poslední při návratu krále? A pokud jde
 13 o Amasu, tomu vyřidte: Nejsi snad má krev a tělo? Ať mě Bůh potrestá
 a ještě mi přidá, jestli se nestaneš natrvalo mým vojevůdcem namísto
 14 Joába.“ Tím si naklonil srdce všech obyvatel Judska. Jednomyslně králi
 15 vzkázali: „Pojď se vrátit i se všemi svými muži.“ Král se tedy vypravil zpět.
 Když dorazil k Jordánu, judští muži vyšli králi naproti do Gilgalu, aby
 jej převedli přes Jordán.

16 Také Šimei, syn Gerův, Benjamínek z Bachurim, si pospíšil a vydal se
 17 s judskými muži přivítat krále Davida. Byla s ním i tisícovka mužů
 z Benjamína a také Cíba, sluha ze Saulova domu, a jeho patnáct synů
 18 a dvacet služebníků. Ti před králem vběhli do Jordánu, že se budou
 brodit tam a zpět, aby přepravili královský dvůr a splnili každé královo
 přání. Když už měl král překročit Jordán, Gerův syn Šimei padl před
 19 králem k zemi se slovy: „Kéž mi to můj pán nepočítá za vinu a kéž za-
 pomene, čím se tvůj služebník provinil onoho dne, kdy můj pán a král
 20 opouštěl Jeruzalém; kéž to král nechová v srdci. Zhřěšil jsem – to tvůj
 služebník ví. Pohled' ale, přišel jsem dnes svému pánu a králi naproti
 21 jako první z celého domu Josefova.“ Abišaj, syn Ceruji, ho přerušil:

„Nemá snad Šimei zemřít? Vždyť zlořečil pomazanému Hospodino-
vu!“ David však odpověděl: „Co je vám do toho, synové Ceruji? To mi
dnes musíte dělat žalobce? To by dnes měl v Izraeli někdo zemřít? Copak
nevím, že jsem dnes opět králem Izraele?“ Poté se král obrátil k Šimeimu:
„Nezemřeš,“ řekl a potvrdil to královskou přísahou.

Také Mefibošet, vnuk Saulův, šel přivítat krále. Nedbal o své nohy
ani o své vousy a oděv si nepral ode dne králova odchodu až do dne
jeho vítězného návratu. Když přišel do Jeruzaléma přivítat krále, král
se ho zeptal: „Proč jsi nešel se mnou, Mefibošete?“ Ten odpověděl:
„Pane můj, králi, můj sluha mě oklamal! Řekl jsem mu: ‚Osedlej mi
osla, nasednu na něj a pojedu s králem!‘ Víš přece, že tvůj služebník
je chromý. Jenže on mě, tvého služebníka, u tebe pomluvil. Můj pán
a král je ale jako Boží anděl. Učiň tedy, co pokládáš za dobré. Celý
můj otcovský dům si přece od tebe zasloužil smrt. Ty jsi však svému
služebníku dovolil jíst u tvého stolu. Jaké další právo bych ještě měl
chtít? Čeho bych se ještě u krále dovolával?“ – „Nech už těch řečí,“
přerušil ho král. „Říkám: To pole si s Cíbou rozdělíte.“ Mefibošet na
to řekl: „Ať si klidně vezme všechno! Hlavně, že se pan král v pořádku
vrátil domů.“

Také Barzilaj Gileádský se vypravil z Rogelim a provázal krále až
k Jordánu, aby se tam s ním rozloučil. Barzilaj byl už velmi starý,
bylo mu osmdesát let. To on se o krále staral během jeho pobytu
v Machanajim, neboť to byl zámožný člověk. Proto král Barzilajovi
nabídl: „Pojď se mnou. V Jeruzalémě se postarám já o tebe.“ Barzilaj
králi odpověděl: „Kolik let života mi ještě zbývá, abych šel s králem
vzhůru do Jeruzaléma? Je mi už osmdesát let. Copak ještě rozeznám
dobré od špatného? Copak by tvůj služebník vůbec věděl, co jí a pije?
Slyšel bych ještě hlas zpěváků a zpěvaček? Proč by měl tvůj služeb-
ník být mému pánu a králi ještě na obtíž? Tvůj služebník vyprovodí
krále jen kousek cesty, k Jordánu. Proč by se mi král tak štědře
odplácel? Dovol prosím svému služebníku, aby se vrátil. Ať zemřu
ve svém městě, kde je hrob mého otce a matky. Mého pána a krále
však může doprovodit zde tvůj služebník Kimham. K němu se za-
chovej, jak uznáš za dobré.“ Na to král řekl: „Ať tedy se mnou jde
Kimham, a já pro něj udělám, co uznáš za dobré. Splním ti, cokoli
si budeš přát.“

39 A tak král se všemi svými lidmi překročil Jordán. Políbil Barzilaje,
40 poželhal mu a on se vrátil domů. Král pak pokračoval do Gilgalu
doprovázen Kimhamem. S králem šlo celé judské vojsko a polovina
izraelského vojska.

41 Vtom ke králi dorazili také ostatní Izraelci. „Jak to, že si tě ukradli
naši judští bratři?“ ptali se. „Jak to, že sami přepravili krále i jeho dvůr
42 a všechny Davidovy muže přes Jordán?“ Judští na to Izraelcům odpo-
věděli: „Král je přece náš příbuzný. Proč se kvůli tomu zlobíte? Copak
43 jsme krále vyjádali? Nebo nás zahrnul nějakými dary?“ Izraelci na to
Judským odpověděli: „Máme na králi desetkrát větší podíl, takže nám
David patří víc než vám! Jak to, že nás znevažujete? Nebyli jsme to
my, kdo první začal mluvit o králově návratu?“ Judští muži však Izra-
elcům odpovídali ještě ostřeji.

Šebovo povstání

1 **20** Tehdy se objevil jakýsi ničema jménem Šeba, syn Benjamínce
Bichriho. Ten zatroubil na roh a prohlásil:

„Co máme společného s Davidem?

S Jišajovým synem mít podíl nebudem!

Jen ať se vrátí domů všechen Izrael!“

2 Tehdy všichni Izraelci odstoupili od Davida k Šebovi, synu Bichriho.
3 Judští muži od Jordánu až po Jeruzalém však stáli při svém králi. Když
král v Jeruzalémě přišel do svého paláce, vzal těch deset konkubín, které
tam zanechal, aby se staraly o dům, a nechal je hlídat v ústraní. Posta-
ral se o ně, ale sám s nimi nic neměl. Až do smrti zůstaly v ústraní
a žily jako vdovy.

4 Potom král přikázal Amasovi: „Svolej mi judské muže a do tří dnů
5 se ke mně vrať.“ Amasa tedy odešel svolávat Judu, ale v určené lhůtě
6 to nestihl. David proto řekl Abišajovi: „Ten Šeba, syn Bichriho, nám
teď může uškodit více než Abšalom. Vezmi tedy služebníky svého
pána a pronásleduj ho, než si najde nějaká opevněná města a zmizí
7 nám s očí.“ A tak za ním vytáhli Joábovi muži, Krétané a Plétané
i všichni válečníci. Vytáhli z Jeruzaléma a pronásledovali Šebu, syna
8 Bichriho. Právě byli u onoho velikého kamene v Gibeonu, když za
nimi přišel Amasa. Joáb byl ve vojenském oděni; přes šaty byl opásán

mečem v pochvě. Když vykročil, meč se vysunul. „Jak se daří, bratře?“ oslovil Joáb Amasu a pravou rukou ho uchopil za vousy, aby ho políbil. Amasa přitom už nesledoval meč v Joábově druhé ruce. Joáb ho jím bodl do břicha, až mu vyhrězly vnitřnosti na zem. Nebylo třeba další rány, aby zemřel. 9 10

Joáb se potom se svým bratrem Abišajem pustil za Šebou, synem Bichriho. Jeden z Joábových mužů stál nad tím mrtvým tělem a volal: „Kdo má rád Joába a kdo je pro Davida – za Joábem!“ Amasa zatím ležel v krvi uprostřed cesty. Když ten muž viděl, že se všichni ve vojsku zastavují, odvedl Amasu z cesty do pole a hodil přes něj plášť. Viděl totiž, že se každý, kdo šel okolo, zastavil. Jakmile ho odklidil z cesty, pokračovali všichni za Joábem a pronásledovali Šebu, syna Bichriho. 11 12 13

Ten prošel všemi izraelskými kmeny až po Abel-bet-maaku. Všichni Bichrejci se tam shromáždili a přidali se k němu. Joábovi muži přitáhli a oblehli ho v Abel-bet-maace. Navršili k městu násep, který dosahoval až na ochranný val. Když celé Joábovo vojsko začalo bořit hradbu, jakási moudrá žena z toho města náhle zavolala: „Slyšte! Slyšte! Řekněte Joábovi: Přijď sem, ať s tebou promluví.“ Když k ní přišel blíž, žena se zeptala: „Ty jsi Joáb?“ – „Ano,“ odpověděl. „Vyslechni, co ti poví tvá služebnice,“ řekla mu. „Poslouchám,“ odvětil. „Odpradávná se říká,“ pokračovala, „V Abelu se zeptejte, pak teprve jednete.“ My jsme pokojní, věrní Izraelci. Ty však chceš zahubit jedno z hlavních měst v Izraeli. Proč ničíš Hospodinovo dědictví?“ – „To ne, to ne!“ zvolal Joáb. „Nechci ničít ani hubit. Jde o něco jiného: Jeden muž z Efraimských hor jménem Šeba, syn Bichriho, pozvedl ruku proti králi Davidovi. Vydejte mi ho, a já od města odejdu.“ – „Dobrá,“ odpověděla žena Joábovi, „hodíme ti jeho hlavu přes hradbu.“ Když se pak ta žena ve své moudrosti obrátila na svůj lid, usekli Šebovi, synu Bichriho, hlavu a hodili ji Joábovi. Ten pak zatroubil na roh a všichni se od města rozešli, odkud přišli. Joáb se vrátil do Jeruzaléma ke králi. 14 15 16 17 18 19 20 21 22

A tak byl Joáb znovu vrchním velitelem izraelského vojska. Benaiáš, syn Jojadův, velel gardě Krétanů a Plétanů, Adoram velel nuceným pracím, Jošafat, syn Achiludův, byl kancléřem, Šeja písařem a Cádok a Abiatar kněžími. Ira Jairský pak byl Davidovým knížetem. 23 24 25 26

EPILOG

Hlad a válka v zemi

1 **21** Za Davidových dnů byl po tři roky za sebou hlad, a tak David
hledal Hospodinovu tvář. Hospodin řekl: „Na Saulovi a jeho
2 rodině lpí krev, protože dal zabít Gibeonce.“ Král si je tedy zavolal
a promluvil s nimi. (Gibeonci nepocházejí ze synů Izraele, ale ze zbytku
Emorejců. Synové Izraele se jim zavázali přísahou,^a ale Saul se je ve své
3 horlivosti pro Izrael a Judu snažil vybít.) David se tedy Gibeonců ptal:
„Co pro vás mohu udělat? Čím vás usmírím, abyste dobrořečili Hospodi-
4 novu dědictví?“ Gibeonci mu odpověděli: „Nemáme právo žádat od Saula
a jeho domu stříbro nebo zlato, ani nemáme právo někoho v Izraeli
5 zabít.“ – „Splním vám, o co si řeknete,“ prohlásil král. Odpověděli mu: „Za
toho muže, který nás chtěl zničit a vyhubit z celého izraelského území,
6 chceme sedm jeho potomků. Pověsíme je před Hospodinem v Gibeji
Saulově, na Hospodinově vrchu.“ Na to jim král řekl: „Máte je mít.“

7 Král ovšem ušetřil Mefibošeta, syna Jonatana, syna Saulova, a to kvůli
přísaze, kterou spolu kdysi David a Saulův syn Jonatan uzavřeli v Hospo-
8 dinově jménu.^b Král vzal dva syny, které Saulovi porodila Ricpa, dcera
Ajova, totiž Armoniho a Mefibošeta, a pět synů, které Míkal, dcera
9 Saulova, porodila Adrielovi, synu Barzilaje Mecholatského. Vydal je
Gibeoncům a ti je na tom vrchu pověsili před Hospodinem. Tak jich
zahynulo sedm naráz. Zemřeli v prvních dnech žní, když se začíná
sklízet ječmen.

10 Ricpa, dcera Ajova, vzala pytlavinu a prostřela si ji na té skále. Od po-
čátku sklizně až dokud se na ně z nebe nespustil déšť, k nim nepouštěla
11 nebeské ptactvo ve dne ani divokou zvěř v noci. Když bylo Davidovi ozná-
12 meno, jak se Saulova družka Ricpa, dcera Ajova, zachovala, šel a vzal si
od měšťanů Jábeš-gileádu ostatky Saula a jeho syna Jonatana. (Ti je
13 totiž kdysi ukradli z prostranství v Bet-šanu, kde je Filistinci pověsili
onoho dne, kdy Saula porazili v pohoří Gilboa.) David odtud nechal
vyzvednout ostatky Saula i jeho syna Jonatana a dal také posbírat ostatky
14 oněch popravených. Ostatky Saula a jeho syna Jonatana pak pochovali
do hrobu jeho otce Kíše v Céle v benjamínském kraji. Vykonalí všechno,
co král přikázal. Teprve potom Bůh vyslyšel modlitby za zemi.

Mezi Filistinci a Izraelem znovu vypukla válka. David šel se svými muži, ale v boji proti Filistincům se unavil. Išbi-benob, potomek Refajců (který měl bronzové kopí o váze tří set šekelů^c a také novou výzbroj), tehdy prohlásil, že Davida zabije. Abišaj, syn Ceruji, ale Davidovi přispěchal na pomoc; zasáhl toho Filistince a zabil ho. Davidovi muži tehdy Davida zapřísahali: „Už s námi do boje nechod', ať neuhasíš svíce Izraele!“

Později vypukla v Gobu další válka s Filistinci. Tehdy Sibečaj Chušatský zabil Safa, dalšího potomka Refajců. Když pak v Gobu začala další válka s Filistinci, tehdy Elchanan, syn Jaíra Betlémského, zabil Goliáše Gatského, jehož kopí mělo násadu jako tkalcovské vratidlo. Také v Gatu proběhla válka s Filistinci. Byl tam jeden obr, který měl na rukou i na nohou po šesti prstech, celkem dvacet čtyři. Také on byl potomek Refajců. Urážel Izrael, ale Jonatan, syn Davidova bratra Šimey, ho zabil. Tak tito čtyři potomci gatských Refajců padli rukou Davida a jeho služebníků.

Davidův žalm

22 V den, kdy Hospodin Davida vysvobodil ze spárů všech jeho nepřátel i z ruky Saulovy, zpíval David Hospodinu tuto píseň:^a

Hospodin je má skála, tvrz, má záchrana!
 Můj Bůh je má skála, v něm úkryt nalézám,
 můj štít, roh vítězství, můj hrad,
 má skryš, mé vítězství –
 před násilím mne ochráníš!

Hospodina jsem vzýval – je hoden chvály –
 před svými nepřáteli jsem v bezpečí!
 Smrtelné vlny mě obklopily,
 svým proudem strhla mne záhuba,
 provazy hrobu mě ovinuly,
 osidla smrti mne dostihla.

Hospodina jsem ve své úzkosti vzýval,
 ke svému Bohu volal jsem,
 on ve svém chrámu hlas můj slyšel,
 můj křik o pomoc mu k uším pronikl.

- 8 Zem se třásla, zem se chvěla,
základy nebe se pohnuly,
před jeho hněvem se roztrásly.
- 9 Dým se valil z jeho chřípí,
stravující oheň z jeho úst,
plamenné blesky z něj vyšlehy.
- 10 Nebe rozťal, sestupuje,
pod nohama černý mrak!
11 Cheruba zapřáh, rozletěl se,
vznesl se na křídlech větrných.
- 12 Závojem tmy obklopil se,
mrak plný deště byl jeho stan.
- 13 Od žáru jeho obličeje
roznítily se blesky plamenné,
14 Hospodin v nebi zaburácel,
hlas Nejvyššího zněl!
15 Deštěm šípů rozehnal je,
bleskem svým je rozdrtil!
- 16 Koryta moří byla obnažena,
základy světa odkryty
před řevem Hospodina,
před jeho dechem zuřivým!
- 17 Sehnul se z výšin, uchopil mě,
z mohutných vod mne vyprostil,
18 vyrval mě mocnému nepříteli,
odpůrcům silnějším, než jsem byl.
- 19 Přepadli mě v den mé bídy,
Hospodin mne však podpíral,
20 vyvedl mě na svobodu,
uhájil mě, vždyť má mě rád!
- 21 Hospodin odplatil mi za moji spravedlnost,
za čistotu mých rukou mě odměnil.
- 22 Hospodinových cest jsem se pevně držel,
svého Boha jsem nehradil!

2. SAMUELOVA 22

Před sebou mám všechny jeho soudy, od jeho nařízení jsem se nevzdálil, zůstal jsem před ním bez úhony, varoval jsem se hříchů svých.	23 24
Hospodin odměnil mě za moji spravedlnost, za moji čistotu před jeho očima.	25
Ty, Pane, s věrným nakládáš věrně, k oddanému se chováš oddaně, s čistým člověkem nakládáš čistě, od zvráceného se však odvracíš.	26 27
Ty sám zachraňuješ ubožáky, povýšené však hledíš ponížit.	28
Ty Hospodine, jsi přece mou svící, sám Hospodin mi září v tmách.	29
S tebou vyrazím proti vojsku, v Bohu svém hradby překonám!	30
Jak dokonalá je cesta Boží, jak ryzí je, co praví Hospodin – on je štít všech, kdo v něho doufají!	31
Kdo by byl Bohem kromě Hospodina? Kdo by byl skalou nežli náš Bůh?	32
Tento Bůh mne vyzbrojuje silou, otvírá dokonale cestu mou, Mým nohám udílí hbitost laní, dává mi stanout na mých výšinách.	33 34
Mé paže učí, jak obstát v boji, mé ruce napínají i luk bronzový.	35
Podal jsi mi štít své spásy, svojí pomocí jsi mě povýšil!	36
Darovals mým krokům volnost, mé nohy nesklouznou.	37
Stíhal jsem nepřátele, dostihl je, nepřestal jsem, než jsem je porazil.	38
Udeřil jsem je, nevstanou znovu, skáceli se mi pod nohy!	39

40 Ty jsi mne vyzbrojil silou k boji,
 na kolena srážíš mé soky přede mnou.
 41 Šíji mých nepřátel nastavils mi,
 se svými protivníky jsem skoncoval.
 42 Volali o pomoc, nikdo je nezachránil,
 volali k Hospodinu – žádná odpověď.
 43 Jako prach na zemi rozdrtil jsem je,
 jak bláto na ulici jsem je rozdupal!
 44 Z různic v lidu zachránils mě,
 co vůdce národů jsi mne ochránil,
 lid, jež jsem ani neznal, slouží mi!
 45 Cizáci přede mnou už se krčí,
 jen co mě uslyší, musí poslechnout.
 46 Cizáci přede mnou už se hrouťí,
 vrávorají ven ze svých nor!
 47 Živ buď Hospodin, má skála buď požehnána,
 Bůh buď vyvýšen, má záchrana!
 48 Bůh, jenž mi odplatu přeje,
 podmaňuje mi národy.
 49 Zprostřed nepřátel mne vyvádíš,
 nad moje soky mě pozvedáš,
 před násilníkem zachráníš.
 50 Proto tě budu mezi národy chválit,
 tvému jménu, Hospodine, chci zpívat žalm!
 51 Veliká vítězství dává svému králi,
 svému pomazanému je milostiv –
 Davidovi a jeho semeni až navěky!

Poslední slova

1 **23** Toto jsou Davidova poslední slova:
 Tak praví David, syn Jišajův,
 tak praví povýšený Nejvyšším,
 jehož pomazal Bůh Jákobův,
 líbezný pěvec izraelský.

- Promlouvá ze mne Hospodinův duch, 2
 jeho slovo ve svých ústech mám.
- Toto mi řekl izraelský Bůh, 3
 On, skála Izraele, praví sám:
- Kdo lidem spravedlivě vládne, 4
 kdo v Boží bázni panuje,
 je jako úsvit za východu slunce,
 jak jasné jitro bezmračné,
 je jako po dešti vyjasnění,
 když ze země tráva vyraší.
- Kdyby můj dům před Bohem tak nestál, 5
 což by mi věčnou smlouvu dal
 cele platnou a stvrzenou?
 Všechnu tu spásu, všechno to blaho
 by rozkvést nenechal!
- Darebák jak trní vyvržen pryč bude, 6
 rukou se takového nikdo nedotkne,
 železo a tyč se na něj bere, 7
 oheň jej spálí tam, kde je!

Davidovi hrdinové

Zde jsou jména Davidových hrdinů: Jošeb-bašebet Tachkemonský, 8
 velitel trojice. Uměl to s kopím tak, že jich jednou pobil na osm set.

Další z trojice hrdinů byl Eleazar, syn Doda, syna Achochiova. Ten 9
 byl s Davidem, když se odvážili na Filistince. Ti se shromáždili k boji,
 a tak vytáhli také Izraelci; tehdy vstal a pobíjel Filistince, až mu ruka 10
 ztuhla, že nemohl pustit meč. Lid jen postupoval za ním a obíral po-
 bité. Hospodin toho dne způsobil veliké vítězství.

Po něm byl Šama, syn Agea Hararského. Filistinci se jednou shromáždili 11
 u dílu pole osetého čočkou a lid se před nimi dal na útěk. Šama se 12
 ale postavil doprostřed toho pole, uhájil je a Filistince odrazil. Hospo-
 din tehdy způsobil veliké vítězství.

Tito tři z třicátky velitelů sestoupili o žních k Davidovi do jeskyně 13
 Adulam, když v údolí Refaim tábořil oddíl Filistinců. David byl tehdy 14

15 ve skalní pevnosti. Betlém byl obsazen Filistinci. David tenkrát zatou-
 16 žil: „Kéž bych se mohl napít vody z té betlémské studny u brány.“ A tak
 se ta trojice hrdinů probíla do filistinského tábora a navázila vodu
 z betlémské studny u brány. Vzali ji a donesli Davidovi. Ten se jí však
 17 odmítl napít, ale vylil ji jako oběť Hospodinu. „Hospodin chraň,“ zvolal,
 „vždyť je to krev těch mužů! Šli tam s nasazením života!“ A nechtěl se
 napít. Takové činy konala tato trojice hrdinů.

18 Joábův bratr Abišaj, syn Ceruji, byl velitelem třicítky. Oháněl se ko-
 pím tak, že jich pobil na tři sta, a tak se stal stejně známým jako ona
 19 trojice. Vskutku, mezi třicítkou byl vážený a byl jejich velitelem, ale té
 trojici se nevyrovnal.

20 Také Benaiáš, syn Jojadův z Kabceelu, byl udatný bojovník mocných
 činů. To on zabil ty dva Moábce, kteří se bili jako lvi. A jednou slezl do
 21 jámy a zabil v ní lva, tenkrát, když napadl sníh. Jindy šel a zabil Egyp-
 tána jen s holí v ruce. Egypťan vypadal hrozivě, byl ozbrojen kopím.
 22 On mu je ale vytrhl z ruky a zabil ho jím. Takové činy konal Benaiáš,
 23 syn Jojadův, a tak se stal stejně známým jako ona trojice. Mezi třicítkou
 byl slavný, ale té trojici se nevyrovnal. David mu svěřil svou tělesnou
 stráž.

24 Také Asael, bratr Joábův, patřil ke třicítce:

Elchanan, syn Doda Betlémského;
 25 Šama Charodský;
 Elika Charodský;
 26 Chelec Paltiský;
 Ira, syn Ikeše Tekojského;
 27 Abiezer Anatotský;
 Mebunaj Chušatský;
 28 Calmon Achochijský;
 Mahraj Netofský;
 29 Cheleb, syn Baany Netofského;
 Itaj, syn Ribaje z benjamínské Gibeje;
 30 Benaiáš Piratonský;
 Hidaj od potoka Gaaš;
 31 Abi-albon Arbatský;
 Azmavet Barchumský;

Eliachba Šaalbonský;	32
z Jašenových synů Jonatan;	
Šama Hararský;	33
Achiam, syn Šarara Hararského;	
Elifelet, syn Achasbaje z Maaky;	34
Eliam, syn Achitofela Gilonského;	
Checraj Karmelský;	35
Paaraj Arbejský;	
Jigal, syn Nátanův z Coby;	36
Bani Gádský;	
Selek Amonský;	37
Nachraj Beerotský, zbrojnoš Joába, syna Ceruji;	
Ira Jitrejský;	38
Gareb Jitrejský;	
a Uriáš Chetejský.	39

Všech celkem bylo třicet sedm.

Sčítání lidu a Boží trest

24 Hospodin znovu vzplanul hněvem proti Izraeli.^a „Jdi, sečti Izra- 1
ele a Judu,“ podnítil proti nim Davida. Král tedy řekl veliteli svého 2
vojska Joábovi: „Obejdi všechny izraelské kmeny od Danu až po Beer- 3
šebu. Sečtete lid – chci znát jeho počet.“ Joáb ale králi namítl: „Hospo- 4
din, tvůj Bůh, kéž rozmnoží lid před zraky mého pána a krále nasto- 5
krát! Proč bys ale dělal něco takového?“ Proti královskému slovu však 6
Joáb ani velitelé vojska nic nezmohli, a tak odešli od krále sčítat lid Iz- 7
raele. Překročili Jordán a utábořili se poblíž Aroeru, v údolí jižně od 8
města. Prošli Gád a pokračovali k Jaezeru. Přišli do Gileádu, do kraje 9
Tachtim-chodši a dále do Dan-jaanu. Obešli Sidon a pokračovali k týrské 10
pevnosti a ke všem hevejským a kanaánským městům, odkud se vydali
na jih k judskému Negevu do Beer-šeby. Po devíti měsících a dvaceti
dnech obešli celou zem a vrátili se do Jeruzaléma. Joáb předal králi
seznam sečteného lidu: Izrael čítal 800 000 udatných mužů schopných
boje. Judských mužů bylo 500 000.

Po tom sčítání lidu ale Davida začalo trápit svědomí. „Spáchal jsem 10
veliký hřích!“ volal David k Hospodinu. „Prosím tě, Hospodine, přenes

11 přes srdce vinu svého služebníka! Zachoval jsem se jako hrozný hlupák.“
 12 Ráno, když David vstal, dostal Davidův vidoucí, prorok Gád, slovo Hos-
 13 podinovo: „Jdi a promluv k Davidovi: ‚Toto praví Hospodin: Nabízím ti
 trojí trest. Vyber si jeden, a ten ti dám.‘“ Gád tedy přišel k Davidovi a řekl
 mu: „Mají na tvou zem přijít tři roky hladu? Nebo chceš být tři měsíce
 pronásledován a prchat před nepřáteli? Anebo má být ve tvé zemi tři
 14 dny mor? Ted' se rozmysli a uvaž, jak mám odpovědět Tomu, který mne
 posílá.“ – „Je mi tak úzko!“ odpověděl David Gádovi. „Raději ať padne-
 me do rukou Hospodinových, neboť jeho slitování je nesmírné. Jen ať
 nepadnu do rukou lidem.“

15 Hospodin tedy na Izrael dopustil mor od toho rána až do určeného
 16 času. Od Danu po Beer-šebu zemřelo z lidu sedmdesát tisíc mužů. Když
 pak anděl vztáhl ruku, aby hubil Jeruzalém, Hospodina nad tím nešťes-
 tím pojala lítost. Řekl tedy andělovi hubícímu lid: „Dost už, zadrž!“
 17 Hospodinův anděl byl právě u mlatu Aravny Jebusejského. Když David
 viděl, jak ten anděl pobíjí lid, řekl Hospodinu: „To přece já jsem zhřešil,
 to já jsem se provinil! Co ale provedly tyto ovce? Ať tvá ruka dolehne
 na mne a na mou rodinu!“

18 Ještě téhož dne k Davidovi přišel Gád se slovy: „Jdi a postav Hospo-
 19 dinu oltář na mlatu Aravny Jebusejského.“ David tedy poslechl Gádovo
 20 slovo a šel, jak Hospodin přikázal. Aravna vyhlédl ven, a když uviděl, že
 k němu míří král se svou družinou, vyšel z domu a poklonil se králi až
 21 k zemi. „Proč můj pán a král přichází za svým služebníkem?“ zeptal se
 Aravna. „Chci od tebe koupit ten mlat,“ odpověděl David, „a postavit na
 22 něm oltář Hospodinu, aby se ta rána mezi lidem zastavila.“ Aravna Davi-
 dovi odpověděl: „Ať si můj pán a král vezme a obětuje, co se mu zlíbí.
 23 Zde je skot k oběti a smyky a jha na dříví. To vše ti, králi, věnuji.“ A po-
 24 kračoval: „Kéž Hospodin, tvůj Bůh, ráčí přijmout tvou obět.“ – „To
 ne,“ odpověděl král Aravnovi. „Koupím to od tebe za plnou cenu. Přece
 Hospodinu, svému Bohu, nepřinesu obět, která je zadarmo.“ A tak
 25 David koupil ten mlat i ten skot za padesát šekelů stříbra.^b Potom tam
 postavil oltář Hospodinu a přinesl zápalné i pokojné oběti. Hospodin
 vyslyšel modlitby za zemi, a tak se ta rána od Izraele odvrátila.